

SPEJDERJUL 1957

A.M.

N * Y * E M * E * N * N * E * S * K * E * R

Af stiftsprovst Paul Brodersen

ILLUSTRATION AF ERNST CLAUSEN

Det kunne være en flok spejdere, der lå i lejr, men det var nu nogle hyrder, der lå ude og holdt nattevagt over deres hjoerd. De vogtede dyrene, der var givet i deres varetægt, og de var vågne. Jeg tror, de sad og talte med hinanden om, hvordan det stod til i tiden og i deres folk. Der var så meget mørkt og trykknede i forholdene - akkurat lige som nu. De længtes efter befrielse og fornyelse. Å, om dog lyset måtte bryde frem og få mørket til at vige; om der dog måtte ske noget, der gjorde det hele anderledes.

Har I den samme længsel i jer? Er I vågne over for det, der sker i tiden? Spejder I efter lyset, der skal bryde igennem, og fornyelsen, der skal gøre det anderledes?

Da lysnede det underfuldt over deres hoveder. Der lød en lyd for dem som af vældige vingers sus og af himmelsk sang. Og disse spejdere - jeg mener hyrder - så op og lyttede. Og en lysets engel forkyndte dem det store julebudskab: »Der er i nat født en frelser for jer«.

De ord om frelseren, der fødtes, har for os fået julens vidunderlige klang i sig. Men hvad betyder de for os? Der er tusinder i vort land, der holder jul og synger de kendte julesalmer, men det bliver blot en stemning. For dem dengang var det *den store gladelige nyhed*. For os kan det nemt føles som noget meget gammelt. Det har vi jo hørt så tit, og det er så længe siden, det skete. Men det er ikke bare noget gammelt. Det vil blive nyt og stort for hver ny slægt.

Julen bringer et budskab, der også gælder for os, der lever nu, og som vil gøre livet anderledes for os. Kristus er kommet. I ham er lyset fra Gud brudt frem for at lyse for os og drive mørket bort. Han vil og kan frelse os fra det onde. Og han vil gøre os til *nye mennesker*. Julen betyder, at der virkelig er brudt noget nyt frem, og det har kraft til at virke ind i livet også nu og gøre os selv nye. Nye mennesker. Mennesker med et nyt sind. Det er, hvad der behøves i vort land og overalt i verden.

Vi finder på at lave så meget nyt, og juleforretningerne reklamerer med det nyeste nye. Men det vigtigste af alt er, at *vi selv bliver nye* - altså ikke blot får nyt tøj, nye bøger eller en splinterny cykel - men som mennesker får et nyt sind, et nyt liv. Og det formår vi ikke selv at skaffe os. Hjertets og livets fornyelse er et under, som kun Guds kærlighed kan virke. Den Gud, der underfuldt lod Kristus fødes som menneske julenat, han vil gøre *det under i os*, at der bliver et nyt liv til i os.

Folk siger tit om en eller anden, som de synes nok kunne trænge til at blive anderledes, men som de meget tvivler om kan blive det: »Det ville være et mirakel, om det blev anderledes«. Vi trænger alle til at blive anderledes - helt indefra anderledes - og det er for os alle virkelig et mirakel, der behøves. Julen vil give os tro på, at dette under virkelig kan ske. Det er simpelthen ikke sandt, at der ingen mirakler sker. De mirakler, der forandrer mennesker, er sket lige siden, Jesus fødtes og levede på jorden, og de sker den dag i dag. De kan ske med os. Kristus blev menneske, for at vi ved ham skulle blive nye mennesker. *Ved ham*. På egen hånd kan vi nok pudse og pynte noget på det gamle, men et nyt liv i hjertet kan vi ikke give os selv. Men han kan virke det i os.

Jesus er det nye menneske. Tænk på, hvor han er anderledes end du selv. Han er den helt rene, den helt sande, den helt kærlige. Han gjorde altid villigt sin himmelske faders vilje og tænkte altid på de andre. Han var lydig til døden på korset og ofrede sig selv for mennesker. Det nye

menneske er ikke blot et ideal, en drøm. Det lyser imod dig i Jesus. Og han, der selv er det nye Guds menneske, vil gøre os til nye mennesker - til troens, renhedens og kærlighedens mennesker. Han vil forene os med Gud i tro, så vi stoler på ham og ledes af ham. Det er det allervigtigste. Han vil overvinde den stolthed i os, at vi bilder os ind, at vi kan klare det selv, og den egenrådighed i os, at vi vil bestemme selv. Ved syndernes forladelse tager han os ud af vor adskillelse fra Gud. Og ved det, som han selv er, vil han vinde magt over vort sind og om-danne det efter sit eget sind til lydighed mod Gud og godhed over for andre mennesker.

Sådan vil julens under fortsættes den dag i dag og være noget stadig nyt. Og jeg ønsker for dig, der læser dette, at det må blive stort og glædeligt for dig, at Kristus er kommet for at gøre noget nyt også med dig. Tænk på ham og lad hans lys skinne for dig. Luk dit hjerte op for ham. Bed ham være dig nær og gøre sit under i dit sind.

Det var den sjette juli for et par år siden. Det var det dejligste sommervejr, man kunne ønske sig, og jeg var taget til Fredericia for at overvære de festligheder, hvormed man her hvert år fejrer mindet om fjerne historiske begivenheder. Sammen med mange andre var jeg klatret op på volden ved Prinsensport og sad nu og så ned ad Danmarksgade, i hvis fjerneste ende man anede en procession af mennesker med vajende faner og musikkorps, som man dog endnu ikke kunne høre.

Ved siden af mig sad en lille, ældre herre og fulgte med levende interesse alt, hvad der foregik omkring ham. Der var lidt fremmedartet ved ham, håret var meget mørkt og kun lidt grånet; hvert øjeblik for hans højre hånd med små hurtige, nervøse bevægelser gennem håret. Øjnene var også mørke og meget levende, og næsen skarpere og mere bøjet, end vi er vant til her til lands. Der var noget ubestemmeligt fransk ved ham, så jeg blev næsten skuffet, da han vendte sig mod mig og uden indledning begyndte at tale - på dansk: »Det er fint vejr, vi har i år til sjette-juli-festerne! Sidste år regnede det, og det blæste, og når man fryser og er våd, går feststemningen af en. Og jeg holder så meget af disse fester og kommer hvert år, om jeg da ellers kan, herover for at være med.

Men festerne er nu ikke, hvad de har været.

Han tav lige så pludseligt, som han var begyndt. Tankerne gik nok tilbage til de fester, som han huskede som noget ganske andet storslået end det, vi nu ventede på. Hvor gammel kunne han være? Vanskeligt at sige, måske mellem 70 og 80. Han kunne ikke selv have oplevet hverken 48 eller 64, men hans far kunne have været med.

»De er selv her fra byen, forstår jeg?« sagde jeg.

»Ja,« sagde han hurtigt og ligesom rev sig ud af sine drømmerier. »Jeg er født her; jeg hedder Armand, Jacques Armand; mine forældre hørte til den reformerte menighed her i byen. Fredericia er jo opstået på en lidt mærkelig måde, ved De måske. Den var både fæstning og fristed, fristed først for jøderne, som ellers var forfulgt alle vegne, og senere for fallenter, mennesker, der skulle have været i gældsængsel i København. Og så kom endelig i det attende århundrede kolonien af franske reformerte herop. De var flygtede for forfølgelser fra katolikernes side i Frankrig og havde slået sig ned i Brandenburg, hvor de dyrkede tobak og kartofler. Det gik dem så godt, at kong Frederik IV hørte om dem og inviterede så mange familier, som havde lyst og mod på det, herop. En del fulgte opfordringen, og når De rundt om i landet møder navne som Dupont, Lefèvre og Honoré, så er det ofte efterkommere af de gamle tobaksplantører her i Fredericia. Det var nøjsomme mennesker og stræbsomme; de holdt sig for sig selv, samledes om deres egen kirke, som De må besøge, hvis De ikke har set den før, og deres skole.

De talte i begyndelsen kun fransk indbyrdes, der prædikedes på fransk - men se-

nere kunne de kun få tyske præster, og efter den tid talte de fransk, tysk og dansk i en pærevælling.

Ja, De skulle have hørt det sprog, min lille mor talte!«

Den gamle mand faldt igen i tanker.

»Fortæl mig om Deres lille mor,« bad jeg. Jeg så pludselig den lange lige gade, vi sad og så ned ad, i et helt andet lys, befolket med forgangne århundreders mennesketyper.

»Min lille mor blev gift, da hun var 16 år. Jeg tror, far hentede hende i Brandenburg. Hun hed Anne Binzer og kunne ikke et ord dansk, da hun kom. Hun var en yndig skabning, lille og spinkel, ret hvad man forstår ved en fransk mamselle, - og det har nok været et meget ungt ansigt, der stak frem under den fine stivede kappe, der viste, at hun ikke var en lille ung pige,

men en frue, madamme sagde man endnu. Min far var tobaksplantør. Byen var præget af plantørerne - og endnu i min barndom var der her og der de høje mærkelige skure, som var beregnet til tobaksbladens tørring; jeg har endnu lugten i næsen, når jeg går ned ad Dronningensgade. Og så var far kirketjener om søndagen. Det var et meget fint tillidshverv, og der stod respekt om Jacques Armand og hans lille nette kone, når de søndag morgen kom gående til kirken ad de toppede brosten i gader, hvor rendestenene endnu lå midt ned gennem kørebanen.

Han skal have været en glad mand og en munter mand - indtil han havde oplevet krigen 1864.

Da kongen havde indbudt de reformerte til Fredericia, havde han fritaget dem for pligten til at være soldater - men i træng-

Annesofie Hermann

I NATTEN

KLAM OG KOLD

selsårene omkring krigen meldte alle stærke mænd sig, og det var, som om den fælles nød og angst for første gang smeltede de mange isolerede samfund sammen, som denne by var bygget op af. Min far meldte sig som sagt, og man hviskede til os børn, at det var de frygtelige oplevelser, han og de andre havde haft ved Dybbøl, som formørkede hans sind, sådan at forstå, at jeg ikke mindes nogensinde at have hørt ham le, og han talte aldrig til os, hvis det da ikke var strengt nødvendigt. Men det var min lille mor, vi skulle tale om.

Da far forlod hende for at gå i krig, var hun tyve år. Hun havde to børn, og ventede det tredje, som blev født ved nytårstide. Det var triste tider, denne lille pige blev født ind i. Der var stor bekymring i byen inden for voldene. Danmark var begyndt sine krigsforberedelser for sent.

Man havde lullet sig til ro i tankerne om, hvor godt det var gået i 48, og jeg kan tro, at det også har været sådan her, - det, vi fejrer endnu, er jo netop mindet om heldige udfald i 1849.

Og så var det streng vinter. Kender De noget mere knugende end hård frost? »Kom og løs den bundne jord!« synger digteren, og det er netop det, jorden er, og vandet med for den sags skyld - bundet. Man frøs, og man bøjede tavs og bange nakken under en truende grå himmel.

Foruroligende var budskaberne sydfra. 1. februar gik tyskerne over Ejderen. Nu var det alvor. Den tyske overmagt var så stor, at danskerne straks veg stillingen ved Dannevirke, og i snestorm og isslag slæbte de sig nordpå til Kolding og Als. Nå, det er stadig ikke krigshistorie, jeg skal fortælle. Jeg vil bare have, De skal tænke Dem

stemningen i byen! Den havde nok sin garnison, men mange hjem havde måttet tage afsked med far og voksne sønner, og hvor var de nu? Hvordan klarede de kulden? Og hvad ville tyskerne nu? Hvad skulle alle mennesker ty til? Og hvad skulle min lille mor nu gøre? Jeg kunne tænke mig, hun har følt sig lidt alene. Hun havde kun været i dette land i fire år, og megen tid må jo være gået med at passe de små børn og forberede deres komme. Familiens gode ven, præsten, havde oparbejdet en lille brigade, med hvilken han først havde arbejdet på voldene; men i den hårde frost var det ikke muligt at gøre mere ved dem, og han var vandret sydpå og havde meldt sig til tjeneste ved brigaden.

Rygterne om Dannevirkes rømning bragte ikke mindre end panik i byen. Mange af byens borgere flygtede.

Hun dyppede hånden i det iskolde bælt og døbte sin lille klynkende pige

Telegrafen var jo opfundet, så man kunne følge med. Desuden kom der en stadig strøm af sårede soldater, som også led af forfrysninger og frostsår. En af dem havde et lille brev til Anne Binzer fra hendes mand. Han fortalte intet om sig selv, og det ville have passet ham dårligt at beklage sig. Han bad hende, når lejlighed gaves og inden for længe, at rejse til Fyn. Hun skulle tage pengene på »det hemmelige sted« og begive sig af sted.

Familien Armand boede ikke langt fra Lillebælt - men hvordan fik hun skibslejlighed? Der var almindelig flugt fra byen nu, nordpå op i landet og østpå over bæltet. Transporten var vanskelig, fordi der var is et stykke ud, men den stærke strøm ned gennem Lillebælt holdt en bred rende isfri og kulsort. Større skibe kunne ikke sejle, men mindre fiskerfartøjer og robåde lå i stadig rutefart med flygtninge. Anne Binzer havde ikke evne til at mase sig på. Og det var der mange andre, der havde. Nede ved stranden var der en stadig jamren og råben og tingen med skipperne. Dag efter dag gik hun ned for at se, om det tynkede så meget ud i flygtningeskaren, at det snart kunne blive hendes tur.

Man var nu midt i februar. Det frøs, så det knagede, og sneen hvinede under skoene, da hun gik en aftenur ned for at undersøge chancerne. Hun mødte en gammel jøde, som havde sat system i flygtningetransporterne, og som for 10 rigsdaler ville sørge for, at den lille familie blev bragt over til Fyn, det forjættede land. Fru Armand havde for længst pakket de nødvendige ting sammen - og til dem hørte en skinke og 5 stivede fruekapper. Hun fik en

ældre kone, som somme tider hjalp hende, til at følge hende og børnene på vej og til at love at se lidt efter huset. Hvordan skulle hun gense det? Skulle hun overhovedet nogen sinde se det mere?

Sne og blæst stod imod dem fra øst, mens de stred sig frem. Det var ikke hyggeligt vejr at begive sig ud i og da slet ikke i en åben båd. Men hun turde ikke give slip på den chance, hun endelig havde fået - især ikke efter den sidste bulletin, efter hvilken østrigerne rykkede hurtigt nordpå.

Da de var kommet ned til stranden, dukkede jøden op og sagde, at det ville blive en farlig sejlads, han måtte yderligere have 5 rigsdaler. Han fik dem, og man begav sig ud mod båden, Anne Binzer med det spæde barn i mange tæpper, gamle Kristine med de to små, Cathrine og Friederich ved hånden, og endelig en ung skipper af en art med familiens vadsække og bylter.

Ude ved sejlrenden knagede isen sådan, at gamle Kristine ikke ville være med mere; hun gik ind mod land og var snart væk i snetykningen. Skipperen hjalp børnene om bord, smed bagagen efter og hjalp til sidst moderen med det lille barn. De to børn lå i bunden af båden, men hun sad på et bræt i agterstavnen uden mulighed for ly af nogen art. Stormen drev hele tiden båden ud af kurs og ned mod den sydligere del af bæltet, der var fuldt af pakis og grødis og sejlene flager. Nu og da kunne man på den sydlige nattehimmel i perioder, hvor det ikke sneede, se pludselige lysglimt. Skipperen råbte, at det var kanonerne. Hun havde ikke anet, at krigen var så nær, og måske var det den erfaring, der

modnede en bestemmelse i den meget unge mors sind. Hvad denne sejlads skulle blive til, kunne ingen vide. Om der var en fremtid for dem var vel tvivlsomt. Måske ramte netop en af de eksplosioner, hun så, hendes mand - måske skulle hun selv om lidt omkomme i dette sorte iskolde, uhyggelige vand. Hun havde i nogen tid været bekymret, fordi hendes lille pige, født ved nytårstide, ikke var døbt. Præsten var jo væk, og hun havde ikke, som en af de andre i kolonien, fru Dupont, kunnet få sig selv til at lade den lutherske præst døbe den lille - men det havde vel været bedre end ingenting? Tårerne løb ned ad hendes kolde kinder og blev til is. Bedre end ingenting ... var det ikke også bedre end ingenting, om hun selv døbte sin lille pige, at hun ikke, om noget ondt skulle hænde dem, på dommens dag skulle stå frem for Gud Herren som en lille seks ugers hedning? Bedre end ingenting ... Og mens skipperen sled og stred for dem alle, ikke helt uden eder og kraftudtryk, dyppede hun hånden i det iskolde bælt og døbte sin lille klynkende pige i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn ...

Det trøstede hende lidt, at hun havde fået det gjort. Hun frøs, så hun var næsten bevidstløs. Den lille, der havde grædt ved berøringen med det kolde vand, var nu stille. De to småbørn havde det bedst, de sov trygt i bunden af båden under tæpper og skind.

Turen varede ti timer.

I en meget årle morgen stod hun med sine pakkenelliker og små børn uden for færgekroen i Strib - hvordan hun var kommet derop fra båden på sine døde ben, anede hun ikke; i hvert fald havde anstrengelsen taget hendes sidste kræfter, for hun besvimede - dånede hed det dengang - med sit lille barn i armene ned i alle bylterne. Børnenes forskrækkede vræl kaldte folk til, gode mennesker, hvis daglige gerning det var at hjælpe flygtninge til varme og liv.

Senere havde min lille mor i og for sig gode dage på en bondegård i nærheden af Tommerup, hvor hun blev, til krigen var forbi, og Jacques Armand hentede dem hjem. Deres hus var krigen ikke gået sporeløst over, men de kunne da flytte ind i det. De genoptog deres hverdag, og de fik 8 børn. Men min far kunne ikke glemme rædslerne fra Dybbøl, han kunne ikke tale om det, og det var derfor, det knagede ham så hårdt. Men min lille mor kunne fortælle om turen på Lillebælt, så det gøs i os af kulde og gru - og det reddede hende, at hun kunne tale om det, tror jeg.

Men nu må vi rejse os, nu kommer færderne!

Jeg rejser herover af mange grunde: jeg holder af det land, som blev vor slægts fædreland i trængselsår. Jeg lægger en blomst på krigergravene og tænker på min tavse far, der havde været en tapper krigsmand. Og så ser jeg ud over vandet, der kan være så blått og sommerligt sådan en solskinsdag - og så tænker jeg på den meget unge mor, der døbte sin lille pige en vinternat i det kolde vand, mens kanonerne tordnede ved Dybbøl!«

JUL I SPEJDERDEPOTET SOM THORA LUND FORESTILLER SIG DEN

Lille John døde ved dagry. - Hele natten havde drengen trofast holdt vagt ved hans leje, anspændt, med alle sanser vågne for at spore, om den syge skulle komme til sig selv. Men Lille John var og blev bevidstløs. Åndedraget blev svagere og svagere og hørte til sidst op.

Såret i panden, hvor kniplen havde ramt, var dækket af bandagen, og knivstikket i siden var rensset og forbundet; men Lille John stod det ikke igennem. - Havde Stærke Jim endda bare fundet ham et par timer tidligere, så havde hans liv måske været til at redde; men banditten havde efterladt sit offer i snestormen uden at bekymre sig om dværgens videre skæbne. Lille Johns lommer var endevendte, men stort havde udbyttet nok ikke været, for Lille John var en fattig mand, der havde opretholdt livet ved at gå fra hytte til hytte - ofte dagelange vandringer, for der var langt mellem hytterne - og gøre nytte med, hvad hans svage kræfter formåede. Han forlangte aldrig noget for sine tjenester; men man tog gerne godt imod ham og gav ham mad og husly. Det eneste virkelig værdifulde, Lille John ejede, var hans tykke bjørneskindspels og den store pels-hue, begge dele af et mærkeligt fremmedartet snit, som han selv havde opfundet.

Men nu var Lille John død - stille sovet ind i evigheden.

Drengen skottede til døren.

Det var i går aftes, det skete. Hans far var kommet senere hjem end ellers fra sin runde i skoven. Da det puslede ved døren, var drengen løbet til for at lukke op, parat

til at banke sne af og hjælpe faderen af med pelsen - og dør stod hans far med dværgen i sine arme. »Den beskidte bandit!« sagde han. »Hurtigt, dreng! Masser af varmt vand - og kassen med kludene!«

Den næste time baksede de med den lille. Først på bordet, hvor Stærke Jims store hænder nænsomt ordnede sår og forbindinger; så lagde de ham på sengen, hvor Lille John nu sov sin sidste lange søvn.

Kun én gang slog han øjnene op og stirrede forskræmt på dem. »Sorte Bill,« stønnede han, »jeg ved ikke, hvor han gemmer pengene - jeg ved det ikke.« Drengen så bort; men Stærke Jim bøjede sig og hviskede sagte ind i dværgens øre: »Sov bare, Lille John, i morgen er du all right, så skal vi tjære hytten.« Der bredte sig et lykkeligt smil i dværgens blege ansigt. Han mumlede hen for sig: »- tjære hytten - tjære hytten.« Kort efter sov han ind for ikke at vågne mere.

Ud på natten tog Stærke Jim tøjet på og gik mod døren. Han vinkede drengen hen til sig. »Vi kan ikke gøre mere for ham,« sagde han dæmpet. »Lad ham sove. Vi bliver nødt til at ulejliges Sorte Bill med en forklaring, og jeg tænker, sheriffen vil blive glad for en håndsrækning.«

»Det er snestorm,« sagde drengen.

»Så meget bedre,« sagde faderen. »Jeg kender et par af fyrens tilholdssteder. Her kommer han ikke, så længe han tror, jeg er hjemme.«

Stærke Jim vendte sig i døren: »Jeg tager skiene; de er det mest ubemærkede - og jeg sender lige Joe herud fra minebyen med

hest og slæde. Du skal ikke vente mig, før du ser mig.« Han lagde hånden på drengens hoved og så ham alvorligt ind i øjnene: »Hvis du synes - senere, mener jeg - du kan jo gå ud og pusle lidt om hesten, hvis der ikke er mere for dig at gøre herinde.« Drengen fik et klap på skulderen, og faderens skikkelse tonede bort i snefoget.

*

Alt havde været fredeligt på egnen, indtil Sorte Bill var dukket op sidste efterår. Før den tid låsede man aldrig dørene og kendte ikke til at miste sine ting. Vildmarken har sin egen lov: Vi skal jo alle leve, og så længe mennesker og heste ikke bliver forulempet, må man se stort på en bjørneskinke i ny og næ. Men i løbet af vinteren var en og anden blevet slået i jorden og udplyndret, og heste var skamredet - det måtte have en ende.

*

Dagen gik på håld.

Joe havde forlængst været der og var kørt bort med Lille John på slæden, og drengen gik rastløs omkring. Snart rydede han op i hytten - snart var han ude i stalden. Hesten drejede hovedet efter ham, fulgte ham med øjnene og skrabede af og til utålmodigt i stalddulvet med hoven. Der dæmrede en tanke i drengens hjerne: Skulle faderen mon have ment mere, end han havde sagt lige ud, da han talte om hesten? Drengen åbnede stalddøren og så ud. Udenfor var stormen løjet af; men det blæste stadig koldt. Nej, det var ikke til at holde ud bare at gå og vente.

Han tænkte sagen igennem endnu en gang og tog så sin beslutning. Først stak han nogle skiver brød i sadeltasken, lagde sadel på hesten og hængte muleposen over sadelknappen. Derpå gik han ind for at klæde sig varmt på. Inde i stuen fik han øje på Lille Johns hue og pels. Han rullede dem sammen i en bylt og tog dem med; de skulle jo før eller senere afleveres til sheriffen.

Så låsede han hytten og red ud i sneen.

»Hurtigt dreng! Masser af varmt vand - og kassen med kludene!«

LILLE JOHN

AF INGOLF ANDERSEN

*En spændende fortælling
om Sorte Bills endeligt*

Illustrationer

af Tage Andersen

Vejen kendte han og havde ofte redet den. Det gjaldt bare om at holde kursen med blæsten skråt ind forfra. Når han nåede frem til skovene, ville han ride videre i læ af træerne. I minebyen skulle han nok snart finde frem til sheriffen og faderen.

Hesten travede velopløst med sin lette byrde. Snelaget var ikke tykt, så den gik let og ubesværet gennem sneen. Den snusede frostluften ind og åndede dampskyer ud. Drengen talte til den og klappede den på halsen. Han vidste, at han ikke måtte ride den svedt. Det begyndte at mørkne, sneen faldt tættere, og vinden kom i kast.

Da de havde redet en times tid, begyndte drengen at blive betænkelig. De havde ikke nået skoven endnu, og hans kinder følte så underlig stive. Han holdt hesten an og sprang af. Det var nok bedst at røre sig lidt for at få varme i kroppen igen - og gnide kinderne med sne. Det blev stadig koldere, og snefoget skjulte udsigten. Nu gjaldt det bare om ikke at lade kulden overliste sig - og for enhver pris: endelig ikke give efter for matheden. Blev man først bevidstløs i sneen, så -.

Med ét slog en tanke ned i ham: Lille John havde jo ligget længe i sneen - i bjørneskindspelsen. På en måde red han jo Lille Johns ærinde. Han ville sikkert ikke blive vred, hvis drengen trak den tykke, lune pels uden på sin egen læderfrakke.

Med stive fingre fik han bylten løst op og trak bjørnepelsen på. Den passede ham næsten. Huen gik langt ned over ørerne og varmede godt. Nu bare et lille løb med hesten ved tøjlen - så var han varm igen og klar til at ride videre.

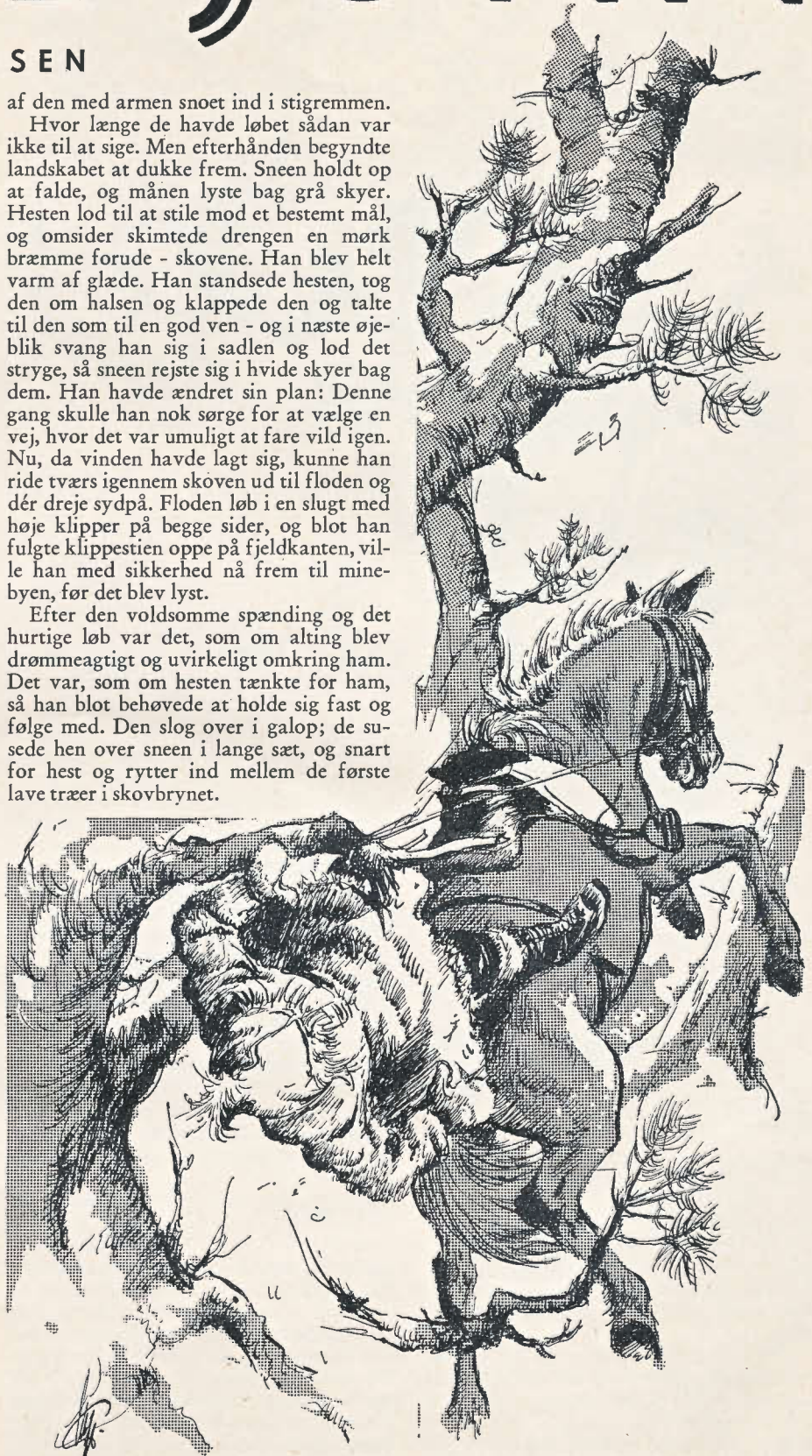
Men - hvor var han? I hvert fald ikke dér, hvor han efter planen skulle være. Først nu faldt det ham ind, at hesten et par gange uvilligt og modstræbende havde lystret tøjlen, som om den ville have foretrukket en anden rute. Havde han dog bare ladet den råde. Nu var han faret vild - og det havde han ene og alene sig selv at takke for.

Der var ikke andet for. Han måtte stole på hesten. Drengen gav den et venligt klap og fløjtede opmuntrende til den - og virkelig - hesten lod til at forstå ham. Den vejrede et øjeblik med udspilede næsebor og begav sig på vej; drengen løb ved siden

af den med armen snoet ind i stigremmen.

Hvor længe de havde løbet sådan var ikke til at sige. Men efterhånden begyndte landskabet at dukke frem. Sneen holdt op at falde, og månen lyste bag grå skyer. Hesten lod til at stile mod et bestemt mål, og omsider skimtede drengen en mørk bræmme forude - skovene. Han blev helt varm af glæde. Han standsede hesten, tog den om halsen og klappede den og talte til den som til en god ven - og i næste øjeblik svang han sig i sadlen og lod det stryge, så sneen rejste sig i hvide skyer bag dem. Han havde ændret sin plan: Denne gang skulle han nok sørge for at vælge en vej, hvor det var umuligt at fare vild igen. Nu, da vinden havde lagt sig, kunne han ride tværs igennem skoven ud til floden og dér dreje sydpå. Floden løb i en slugt med høje klipper på begge sider, og blot han fulgte klippestien oppe på fjeldkanten, ville han med sikkerhed nå frem til minebyen, før det blev lyst.

Efter den voldsomme spænding og det hurtige løb var det, som om alting blev drømmeagtigt og uvirkeligt omkring ham. Det var, som om hesten tænkte for ham, så han blot behøvede at holde sig fast og følge med. Den slog over i galop; de susede hen over sneen i lange sæt, og snart for hest og rytter ind mellem de første lave træer i skovbrynet.

Han fik lige tid til at smide stigbøjlerne, så kurede han baglæns ned af hesten

— i det samme trådte han et sidste skridt baglæns — ud over kanten af klippen

Hesten var øjensynlig blevet ivrig. Enten vidste den selv besked om hans plan, eller det var snarere, som om en usynlig hånd holdt tømme, og en fremmed vilje drev den fremad. Sneen dæmpede hovslagene, og træerne lignede forvredne skikkelser, idet de for forbi dem i den vilde fart. Hesten snoede sig ud og ind mellem stammerne. Af og til undgik de med nød og næppe at brase lige ind i et træ eller et snedækt krat. Forude lød en ensformig brusen; der kunne ikke være langt igen, før de var i sikkerhed på stien langs floden.

Nu lysnede det forude. De var ganske nær ved skovbrynet — og pludselig så drengen i et glimt, at der foregik noget uden for skoven lige foran dem. To eller tre mørke skikkelser tumlede rundt ude på klipperne. De sloges. Mere så drengen ikke

— i det samme drejede hesten af, og der kom træer mellem ham og floden.

Med ét var det, som om et lyn skar gennem drengens hoved. En skarp, stikkende smerte jøg gennem hans ene tinding, og som i drømme hørte han det skarpe knæk af en tør gren, der brækkede af og faldt til jorden bag ham. Han nåede lige at tænke: »Fjols! Hvorfor dukkede du ikke hovedet!« — så standsede hesten med et ryk, snurrede rundt og gjorde halsen lang. Tøjlen var smuttet ud af drengens hænder og havde grebet fat i en grenstump — hesten havde lassoet sig selv.

Det var mere, end den lille rytter kunne stå for. Han fik lige tid til at smide stigbøjlerne, så kurede han baglæns ned af hesten og landede fortumlet i de snedækte buske i underskoven. Det værkede og susede i hans hoved, da han havde arbejdet sig fri og igen stod oprejst ved siden af hesten. Men i øjeblikket havde han kun tanke for én ting: Mændene! — Han måtte derud. Hesten fik skøtte sig selv så længe. Halvt bevidstløs, med blodet strømmende ned over ansigtet, begyndte han at stavre fremad mod skovbrynet. Isflagerne i floden dansede og larmede dernede et par hundrede alen under klippen, hvor de tre mænd sloges. Vandfaldet buldrede svagt en fjerdingvej længere nede ad floden. Han kunne høre mændene råbe i en truende tone til hinanden.

Drengen var nu ude på det åbne stykke mellem skoven og floden. Det gik kun langsomt, og han så alting som i en rød tåge. »Fremad,« hamrede det inde i ham — »fremad«, og han vaklede videre.

Naturligvis vidste han, hvem mændene var. Det var Stærke Jim og sheriffen. Den tredje måtte være Sorte Bill — en ren kæmpe at se til. Han sloges desperat og langede ud både med hænder og fødder. Drengen så noget glimte i hans ene hånd, og i næste nu lå sheriffen på jorden med en blodig flænge i den ene arm. Stærke Jim sprang til for at dække ham. Det var et dristigt spring — og det gik galt. Klippen var glat af den nedtrampede sne. Stærke Jim trådte fejl, greb for sig ud i den tomme luft, vaklede og sank ned på det ene knæ. Som en bjørn kastede Sorte Bill sig over ham, væltede ham om på jorden, greb ham i håret og hævede kniven —

Drengen var ikke tyve skridt fra de kæmpende. Han ville råbe, men hans hjerte stod stille, han stivnede som en støtte, og ikke en lyd kom over hans læber.

I det samme vrinskede hesten oppe i skoven. Det var, som om man hørte en lang, klagende, uhyggelig latter, der skar gennem lydene fra floden og gentoges som ekko fra alle sider i de omliggende skove.

Så skete miraklet.

Sorte Bill så op og fik øje på drengen. Han gispede og blev stående med kniven hævet. Hans øjne blev større og større. Munden åbnede sig. Kniven gled ud af hans hånd, og han begyndte at gå baglæns skridt for skridt. Drengen stod ubevægelig, fastnaglet til pletten.

Atter vrinskede hesten. Det gav et sæt i Sorte Bill, og i det samme trådte han et sidste skridt baglæns — ud over kanten af klippen. Han udstødte et brøl, og de tre hørte lyden af knasende grene og hoppende sten, mens hans legeme faldt og rullede og faldt, indtil de atter kun hørte floden — isflagerne, der malede rundt i strømhvirvlerne — og vandfaldet.

Der var dødsstille deroppe på klippen. Sheriffen havde arbejdet sig op på den rask albue og stirrede som hypnotiseret på den lille skikkelse med det blodige ansigt. Men pludselig sprang Stærke Jim op. I et par spring var han derhenne og loftede drengen op i sine arme. »Men dreng dog,« sagde han med sin stærke, varme stemme. »Hvordan i alverden kommer du her? Og hvem har givet dig den flænge i panden?« Drengen rystede over hele kroppen. Spændingen og sindsbevægelsen havde ganske taget magten fra ham, så han ikke kunne få et ord frem. Først da Stærke Jim forsigtigt strøg Lille Johns pelshue af drengens hoved og varsomt følte hen over såret, rejste sheriffen sig og kom langsomt hen til dem. Han stod længe og betragtede far og søn, alt imens han sugede blod ud af sin sårede arm. Endelig lod han armen synke og rystede langsomt på hovedet.

»Om jeg begriber den dreng —« mumlede han hen for sig. »Minsandten om ikke jeg selv et øjeblik troede at se Lille Johns gensfærd for mig, som han stod der i måneskinnet — og Sorte Bill var i hvert fald ikke i tvivl!«

SLANGEN OG DØDNINGEHOVEDET

AF GEORG V. BENGTSSON .. TEGNINGER AF THORA LUND

Min skæbne formede sig sådan, at jeg kom til at bo hos tante Jacobine, da jeg var en halv voksen dreng.

Tante Jacobine var egentlig vældig rar, og der er slet ingen tvivl om, at hun kun ville mig det bedste; men som gammeljomfru havde hun sine særheder, nogle for mig temmelig generende særheder.

Tante Jacobine kunne f. eks. ikke fordrage »kryb«!

Til kryb regnede hun insekter, larver, orme, frøer, slanger og - mus!! Tante Jacobines interesse for faget zoologi var, som man vil forstå, stærkt begrænset. Min - derimod - kendte ingen grænser. Jeg samlede på alle naturhistoriske objekter som sten, skaller, kranier, fuglereder osv. Jeg drømte om at indrette en slags zoologisk have i mindre format i mit værelse, men disse drømme brast som sæbebobler, da tante Jacobine fik kendskab til dem: - Jeg vil ikke ha' det kryb i mit hus! sagde hun meget bestemt og skelede til mig over lorgnetterne, der var fastgjort til venstre øre med en sort snor.

Tante Jacobine nærede en ubetvingelig rædsel og afsky for alle dyr, der kunne be-

væge sig hurtigt, som f. eks. mus - og for dyr, der snoede sig, som f. eks. ål og slanger.

Når jeg alligevel ikke straks opgav håbet, skyldtes det, at tante Jacobine meget sjældent aflagde visit på det lille loftsværelse, som jeg kaldte mit, og skete det endelig, kunne jeg altid høre, når hun kom. Tante Jacobine var nemlig særdeles trivelig. Loftstrappen derimod spinkel, hvorfor den klagede sig ynkeligt, så snart hun satte foden på det første trin. Tilmeldt lå mit værelse i den fjerneste ende af loftet. Jeg kunne derfor altid nå at bringe forbudte objekter af vejen, når jeg hørte trappeadvarelsessignal.

Jeg begyndte med en lille stiltfærdig skildpadde. Den generede absolut ikke tante. Hun opdagede den aldrig. Til gengæld var

den så stiltfærdig, at den simpelthen kede-de mig.

Så anskaffede jeg et lille akvarium med myggelarver og haletudser. Det var straks mere interessant, og jeg beroligede min samvittighed med, at når jeg holdt »krybet« oppe hos mig selv og forsvarligt indespærret, kunne det aldrig genere tante Jacobine.

Men: Når man rækker en vis mand lillefingeren, tager han hele hånden!

*

Sommerfugle var min store interesse!

Jeg fandt hurtigt ud af, at den sikreste måde at skaffe sig sjældnere arter på var at indsamle larverne og udklække dem i store kasser med trådned over. På et senere tidspunkt, da min samvittighed var mere hårdet, nøjedes jeg ikke med sjældenhederne, men flyttede simpelthen hele kolonier af »måneplet« og »nældens takvinge« hjem i kasserne.

En dag fandt jeg i en kornmark en dværgmuserede.

Da jeg kom hjem, konstruerede jeg omgående en fælde, der fangede musene levende, for jeg havde sat mig i hovedet, at jeg ville have en levende dværgmus. Hvide mus var dengang langt uden for rækkevidde, men en dværgmus . . .!

Fælden blev stillet om aftenen lige ved reden, forsynet med tantes leverpostej. Den virkede upåklageligt: der var resultat næste morgen! Blot ikke dværgmuseren, men en ganske almindelig husmus.

Jeg fik aldrig dværgmuseren at se. Derimod fangede jeg almindelige mus i dusinvis. Den sidste fangst var en ualmindelig trivelig husmus. Den beholdt jeg som trøstepremie.

Der var gevinst med det samme: Ti levende unger!

Hvor fik jeg travlt, da jeg opdagede, at jeg var blevet familieforsørger! Jeg konstruerede omgående en »musegård« af

fluenet og krydsfiner. Arealet var omkring en kvadratmeter, og den kunne lige akkurat skjules under min seng.

Musegården blev forsynet med kunstige »gange« af paprør, yndige »musebø«, intime hyggekrege og specielle ynglereder. Og musene gik ind på tanken: de hyggede sig og ynglede, så jeg få uger senere ikke anede noget som helst om det virkelige antal pensionærer på »gården«.

En morgen, da vækkeuret ringede, rejste jeg mig søvndrucken, hejste benene uden for sengen og - standsede. Hvad var nu det? Jeg havde jo drømt om mus hele natten. Hærskarer af mus! Både inden for dyngen og udenfor?

Drømmen stod så levende for mig, at jeg uvilkårlig så efter i sengen.

Der lå to døde mus!

Jeg undersøgte dem, foretog et veritabelt ligsyn og konstaterede, at de var »lagt« ihjel! Jeg stak eftertænksomt tærerne i mine morgensko, men trak dem til mig i en fart: der var noget blødt og levende inde ved tåen!

En mus!

For at sige det ganske kort: Der var mus overalt: i vandkande, vandfad, håndklæde, i mit tøj og i min skoletaske, bag puder, gardiner, sengetæppe. Mus! Mus! Levende, springende mus.

Forklaringen: Stutteriet var overfyldt! Musene havde simpelthen presset døren, der var af tyndt blik, til side og skaffet sig friheden.

Der var dog en del tilbage i musegården, og jeg fangede så mange, jeg kunne overkomme, og bragte dem hjem til familien. Lykkelig blev jeg, da jeg hørte Sokrates, tante Jacobines store, sorte hankat, mjave uden for min dør. Jeg lukkede den ind, og dermed blev jagten hurtigt og præcist bragt til afslutning.

Tante Jacobine var i øvrigt meget bekymret for sit kære dyr, som denne morgen end ikke skottede til den havregrød, hun havde sat frem til den. Men hun fik andet at tænke på. Tante Jacobine havde smurt min skolemad og ville netop lægge pakken ned i min skoletaske, da hun sank om på en stol midt i et hvinende skrig.

Jeg sad som lammet, skønt jeg nok vidste, hvorfor tante skreg, men Sokrates, det dejlige dyr, handlede for os begge: et spring - haps - og musens skæbne var beslægtet.

Trods indgående forhør fik tante Jacobine aldrig opklaret, hvorledes der var kommet en mus ned i min skoletaske. Til sidst henlagde hun problemet blandt de uopklarede sager, hvis antal var steget betydeligt, efter at jeg var blevet placeret i hendes tilværelse.

Da tante havde aflagt en kontrolvisit på mit værelse en eftermiddag uden at bemærke de hundreder af liv, der trivedes der - og trivedes godt - blev jeg så modig, at det faktisk nærmede sig frækhed.

En dejlig sommerdag fangede jeg nede i mosen en pragtfuld snog på en lille meters længde.

Det var mere, end mit samlerhjerter kunne stå for.

Den skulle med hjem. *Levende*, naturligvis! Snoge i sprit er der alt for mange af. Jeg kaldte den Mads og stoppede den inden for skjorten, spændte livremmen en ekstra tak og tog for en gangs skyld alle knapper i brug.

Det gik storartet. Vi slap ubemærket forbi kontrollen hjemme: tante i gyngestolen, og så snart jeg løsnede knapperne oppe på mit værelse, stak Mads sit sorte hovede ud og spillede livligt med den lange, kløftede tunge. Et betagende og inciterende syn for en ung naturforsker.

Jeg arrangerede imiteret skovbund i en stor trækasse med glaslag, og her blev Mads anbragt. Den skaffede mig mange timers underholdning ved sine ejendommelige spisevaner, bl. a. med hensyn til levende frøer og - mus!

MEN - enhver forseelse bærer kimen til straffen i sig.

Regnskabets dag oprandt.

Tante Jacobine var netop startet på sin daglige eftermiddagstur i byparken, og jeg sad veloplagt og interesseret på mit værelse og betragtede min sidste fangst: en spillelevende og meget arrig flagermus. Fyren hang i gardinet med hovedet nedad og hvæste efter mig, og da jeg ville klappe den, bed den mig eftertrykkeligt i tommelfingeren.

Nu stod der i min zoologi, at flagermusen kan flyve rundt i et mørkt værelse, hvori der er spændt tynde tråde ud i alle retninger - uden at røre disse tråde.

Det lød spændende!

Omgående hentede jeg en rulle sort syntråd og en æske med 25 små klokker fra juletræskassen ude på loftet. Jeg skulle jo kunne høre, hvis musen rørte ved trådene, når den i mørkningen begyndte at flyve omkring i værelset.

Jeg fik travlt! Jeg spændte tråde ud på kryds og tværs, fra vindueshasperne til billeder på væggen og fra stenene og kranierne i min reol til menneskekraniet på hjørnehylden.

Nu var der kun tilbage at afvente mørkets komme.

Jeg trak alle mine kære dyr frem, fodrede dem, tilså dem og studerede dem med forskerens utilslørede interesse. Sidst kom turen til min kæledægge: Mads, der altid skulle »varmes op« før den blev selskabelig.

Havde jeg vidst, hvad der skulle ske, havde jeg været mindre rolig.

*

Mens jeg var optaget af at binde tråden i næsebenet på menneskekraniet, hvilket foregik stående i vindueskarmen, passerede tante Jacobine uventet tidlig forbi nede på vejen. Hun så mig stå oppe i vinduet, og denne ophøjede stilling inspirerede hende til en uanmeldt kontrolvisit, grundet på almindelig menneskelig nysgerrighed.

Mads var lige varmet op, og jeg var dybt inde i zoologiske betragtninger, da jeg hørte trappens advarselssignal!!

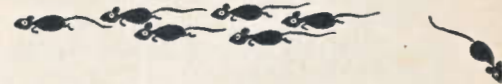
Jeg sad som lammet og spildte nogle kostbare sekunder, men så reagerede jeg. Musegården fik et ordentligt spark, så den sejlede ind på sin plads under sengen. Men da jeg skulle til at give larvekasserne samme hurtige ekspedition, rejste hårene sig på mit hovede: en hel koloni stærkt hårede penselspindere var deserteret fra deres udklækningskasse og marcherede i række og geled tværs over gulvet.

Jeg beroligede mig med tante Jacobines nærsynethed og fik kasserne skubbet i skjul. Sidst fangede jeg Mads og opdagede, at jeg i forvirringen også havde skaffet hans kasse af vejen, hvorfor jeg stoppede ham ned bag skjorten.

Nu var tante Jacobine lige uden for døren, og jeg sank sammen på en stol, dels fordi jeg havde en dårlig samvittighed, dels for at skjule Mads, der absolut ikke havde nogen dårlig samvittighed. Tværtimod! Mads var strålende veloplagt til selskabeligt samvær og masede på for at komme ud. Desværre havde jeg ikke fået alle knapperne lukket!

- Hvad i alverden! udbød tante Jacobine, da hun trådte ind og så min sammensunkne tilstand. - Hvordan er det du sidder, dreng! Er du syg?

Takket være nærsynetheden observerede hun hverken min ejendommelige udsmykning, flagermusen eller larveprocessionen på gulvet! Men da jeg bag tante fik øje på Sokrates, anede det mig, at dette var begyndelsen til enden.

- Er du syg? gentog tante Jacobine og bøjede sig over mig, idet hun holdt på lorgnetterne med højre hånd. - Ja, men så rejst dig dog op! kommanderede hun, og så rejste jeg mig op, idet jeg forsøgte at hypnotisere Mads til at holde sig i baggrunden.

Det lykkedes ikke.

Mads sprang henrykt frem mod tante Jacobine i sin halve længde, ivrigt bugtende sig og indsmigrende logrende med tungen!

Ja, så skete det! Og det, der skete, var faktisk en slags kæde-reaktion. Hele fyrværkeriet futede af i absolut velordnet rækkefølge.

Tante Jacobine skreg, som kun tanter, der er bange for slanger, kan skringe. I sin rædsel og panik slog hun ud med armene og rev og sled i alle mine syntråde. Billeder, sten og kranier raslede ned omkring hende, mens klokkerne kimedede med en infernalsk larm. Sidst kom dødningshovedet, som sarkastisk grinende dansede foran hende med raslende kæber.

Flagermusen blev så forskrækket, at den arrangerede rundflyvning omkring tante Jacobine, som nu opgav at bære flere rædsler. Hun besvimele simpelthen, men heldigvis lige foran værelsets eneste lænestol, der blidt sluttede hende i sin polstrede favn.

Da jeg nogle minutter før havde sparket musegården ind under sengen, var lågen uheldigvis sprunget op. Følgerne af dette

Hele fyrværkeriet fattede af i absolut velordnet rækkefølge

opdagede Sokrates som den første, og i et mægtigt spring forsvandt han ind under sengen.

En syndflod af levende mus skyllede i samme sekund frem over gulvet mod tante Jacobines omfangsrige skørter, der dækkede gulvet i en nydelig halvcirkel foran lænestolen.

Musene, der kun havde tanke for at slippe bort fra Sokrates og redde livet, forsvandt alle som ved et trylleslag ind i det beskyttende mørke, og så kan det nok være, at der i mere end én forstand blev liv i skørterne!!

Tante Jacobine fløj med et skingrende hvin næsten helt op til loftet, svævede derfra tilbage til gulvet og søgte atter at sætte ny rekord i højdespring for sluttelig at lande midt i mine stakkels uskyldige penselspinderes velordnede procession.

Når jeg til læsere, der ikke er larveinteresserede, fortæller, at en penselspinder på et stuegulv virker fire gange så stærkt som grøn sæbe, så behøver jeg ikke at forklare, hvorfor tante Jacobines gymnastiske præstationer endte med en »spagat«, der faktisk krævede en del mere smidighed, end man venter af en dame på hendes alder.

Desværre kunne jeg ikke rigtig nyde opvisningen, da jeg allerede på dette tidspunkt forudså - og med rette - *det*, man kalder: »et artigt efterspil!«

Lad os springe resten over. Det hører til mine »ømme« minder.

Ak, hvor blev der tomt og stille i mit lille værelse!

Jeg har desværre aldrig siden haft tid og lejlighed til at samle *så* mange levende dyr.

Men min interesse for naturen har jeg heldigvis i behold, og den skaffer mig daglig mange og billige glæder.

Det er bedst at duppe med en lille bid af en svamp

Skærepen til at stikke i et penskaft kan skaffes af boghandleren

JULE-BILLEDLEG

Af Gunnar Sneum

Skabelontryk

Der er en dreng, der har besluttet, at alle de mennesker, der er i familie med ham, skal have en jule-and, og han vil derfor selv sende dem én hver. Det er 12 ialt.

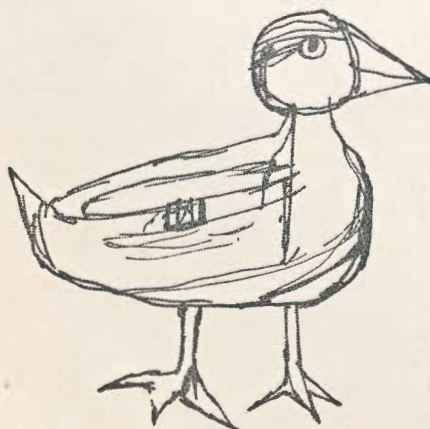
Først tegnede han en and så godt, han kunne, og derefter skar han den ud af papiret med en skære-pen, så der blev et andeformet hul der, hvor den havde siddet. Sådan et hul hedder en skabelon, og det var det, han skulle bruge. Med en svamp

duppede han farve gennem skabelonen, og på den måde trykte han alle sine julekort. Bagefter klippede han 12 øjne af hvidt papir, tegnede pupillen med blæk og klistrede dem på ænderne.

Han brugte sort dækfarve til at duppe med, men man kan bruge alle slags våde farver: akvarel, tusch og almindeligt blæk. Det er bedst at hælde lidt af farven ud på en underkop, så der ikke kommer for meget i svampen, man skal nemlig duppe så tørt som muligt.

Bunkebilleder

Den oprindelige tegning af anden havde han bare smidt væk, men hans storebror samlede den op fra papirkurven, og med sin lommekniv skar han alle mellemrummene mellem stregerne ud.

Tegning

Skabelon

Aftryk

Juletræer trykt med et foldeklip som skabelon

På den måde blev den løse blyantstegning til et skarpt, hvidt skærebillede, som han klæbde op på sort papir.

Men den bror var helt tosset efter at skære i papir. Han skar også huller i det sorte og lagde det derefter på et rødt ark, så udskæringerne blev røde. Men ikke nok med det. I det røde papir skar han små trekantede huller, der blev hvide, da han lagde et hvidt ark i bunden.

Nu var det blevet til et bunkebillede, og det er en gammel indianerteknik, som både bruges af mexikano-indianerne til små papirbilleder af deres forskellige ånder, og som andre indianere bruger til klæder af tøj og skind i flere farvede lag.

Glanspapir er godt til bunkebilleder, men man kan også bruge farvet filt. På den måde kan man lave filt-faner til patruljestandere.

Skabeloner af foldeklip

Papirklip eller foldeklip kan også bruges som skabeloner. Det røde juletræ er duppet gennem sådan en klippet skabelon. Inden man folder papiret over midten og klipper hullerne, må man endelig huske at gnide det godt med et stearinlys sådan, at skabelonen kommer til at sky den våde farve, ellers bliver den altfor hurtigt oplødt og ubrugelig.

Man kan godt trykke flerfarvetryk med den samme skabelon. Alle kortene blev først trykt med et rødt juletræ, og da de var tørre, blev der med den samme skabelon trykt et sort ovenpå men en lille smule forskubbet. Sådan kan man blive ved med forskellige farver, så længe man vil.

Snemanden er trykt med tre forskellige skabeloner, én til hver farve. Med nr. 1 blev den grå baggrund trykt. I nr. 2 var der kun skåret huller til den sorte hat, øjnene, munden og knapperne. I den tredje skabelon var der kun ét eneste hul, som blev til en rød gulerods-næse.

Trefarvet skabelontryk

Af S. T. JAMES · Oversat af Henrik Munck Illustreret af Axel Mathiesen

Tusind meter under os lå den flade, træbevoksede del af Australien, som kaldes North Queensland, gennemskåret på kryds og tværs af utallige floder og vandløb.

»Aflyt radioen!« råbte John Gates, idet han overdøvede motorstøjen fra vor Douglas D.C.3.

Han var høj, slank, blond og en dygtig pilot; men indtil nu havde han ikke helt svaret til, hvad jeg ventede mig af en første-pilot. Han var for ærgerrig. Han ønskede kun at skabe sig et navn og blive forfremmet til pilot for de firemotorede Skymasters hos Australiens Nationale Luftfartsselskab. Og han ville uden tvivl ofre en hel del for at nå sit mål.

Vores Douglas krængede over, så vi til højre for os kunne se træer og floder og til venstre blot himlen. Den jordstrimmel, som vi skulle lande på, var ryddet i den urskovsagtige kratkov og udjævnet og tromlet, så den mest af alt lignede en første klasses cricketbane. Landsbyen Curtis lå lige i nærheden, og vi havde et par passagerer at aflevere.

»Aflyt radioen!« gentog John Gates. Det var en ordre, han ofte gentog på disse kedelige, rene rutineflyvninger til de mange kvægstationer langs den mangrovebeklædte bred af Carpentariabugten.

John lavede som sædvanlig en fin landing. Træerne omkring landsbyen rejste sig i form af 15-20 meter høje mango-

stammer. Vore to passagerer blev sat af. Det var stationsmedhjælpere, som vendte tilbage efter at have gennemgået hospitalsbehandling sydpå. Også godset til Curtis blev udlosset - en ny radiosender og en fryseboks.

»Tre sække til Mitchell Flod-Mission!« bemærkede John, mens han gnaskede på en stor, saftig vandmelon. »Det bliver rart at se Ray Crisp igen!«

Missionsstationen var vort nordligste mål. Missionæren, Ray Crisp, var Johns gamle spejderkammerat, og de store sække, vi fløj op til ham, indeholdt dragter, som han skulle bruge ved et planlagt religiøst optog.

Der var kun 20 minutters flyvning fra Curtis til missionsstationen. Vi havde en enkelt passager tilbage - en indfødt, som vendte tilbage til missionsstationen efter et skoleophold sydpå. Da bugtens blå vand dukkede frem i horisonten, med mangrove-skovene i forgrunden, ændrede John kurs for at nærme sig missionsstationen med vinden imod. I samme øjeblik, som bygningerne kom til syne, hørte jeg ham

John ændrede kurs for at nærme sig missionsstationen med vinden imod

Skymaster

udstøde et brøl. Et sekund efter fik jeg selv øje på den røgsøjle, som steg op fra stationen.

»Brand!«

Nu fik vi øje på en masse mennesker, som fór forvildet rundt - nogle prøvede at danne kæde med spande fra floden til brandstedet, mens andre forsøgte at anvende stationens primitive brandslukningsmateriel.

Jeg mærkede passagerens hånd på min arm. Hans udtryk var alvorligt.

»Det er de indfødte fra det indre Australien; de blev fordrevet af brintbombeforsøgene; vi advarede missionær Crisp; de er meget farlige!«

Johns landing var hurtig, men fejlfri. Med slukkede motorer rullede vi frem mellem træerne. Tony Gray, en ung medhjælper, som for nylig var kommet fra England, så os komme og løb os i møde. Han råbte til os:

»Missionæren er forsvundet; de indfødte tog ham med sig ind i buskskoven!«

»Hvornår?« faldt Johns spørgsmål som et piskesmæld.

»Ved daggry - for fem timer siden. Vi prøvede at følge efter, men tabte sporet. Så brød ilden her ud - den må have ulmet længe. . . .«

»Ilden er under kontrol; de vil kunne klare sig her uden os,« sagde John, idet han vendte sig imod mig, »vi må finde Ray Crisp, Peter!«

»På en time?« spurgte jeg skeptisk. En time var den absolut længste tid, vi kunne opholde os her, hvis vi skulle overholde selskabets fartplan. Manglende præcision ville ødelægge de fine papirer, som John ønskede sig for ikke at gå glip af chancen for en snarlig udnævnelse til Skymaster.

Jeg iagttog hans ansigt. Ray Crisp's redning ville snarere tage dage end timer. Det var ikke en opgave for luftfartsselskabet, og jeg ville have væddet fem imod én på, at vi ville flyve hjem i overensstemmelse med fartplanen. John Gates var ikke den mand, som lod følelser stå i vejen for sin ærgerrighed. Han ønskede at blive Skymaster, og intet kunne standse ham på vejen dertil.

Jeg var derfor ikke overrasket, da han trak mig over mod maskinen. Selve overraskelsen kom først senere.

»Kom!« sagde han, »luk op for radioen!«

Vores passager, den unge indfødte, løb efter os og sprang op ad trinene til maskinens kabine.

»Lad mig komme med jer!« sagde han, og før jeg kunne protestere, havde John sagt ja.

Et sekund efter fik jeg selv øje på den røgsøjle, som steg op fra stationen

»Vi må gennemsøge mangrove-sumpene!« sagde John, og jeg stirrede forbløffet på ham, som havde jeg hørt forkert.

Vi fløj i retning af bugten; fra 1000 meters højde kunne vi overskue et stort areal.

»Fem timers forspring betyder intet, når det er en flyvemaskine, som optager forfølgelsen!« bemærkede John.

Vi rapporterede over radioen til selskabet, og et udtrykkeligt svar fulgte straks: »Flyvemaskinen må vende tilbage i overensstemmelse med fartplanen; der vil blive taget alle nødvendige skridt for at hjælpe missionsstationen!«

Selv om det ville være det rene lykkestræf at finde flygtningene, inden mangrove-sumpene skjulte dem, ænsede John ikke ordren, men fortsatte for fuld kraft nordpå.

»Disse indfødte var besværlige lige fra den dag, de kom!« forklarede vor passager; »en af dem - Maka - var i sine unge dage regnmager. Han kunne ikke forstå, hvorfor vi havde så meget vand, når han

hele sit liv kun havde været vant til tørke. Han kaldte missionæren for regntyv!«

Vi begyndte at forstå dramaet på missionsstationen. Disse vilde mænd fra de regnfattige områder havde i Ray Crisp set en mand, som stjal og gemte det vand, som ville have givet velstand til de omvandrende indfødte i de tørkeramte områder.

Vi så krokodiller sole sig på en flodbanke og kænguruer, der åd af træerne. Bugtens blå vand kom nærmere. Om få minutter ville vi være ude over havet. Mangrove-sumpene, mørke og næsten uigennemtrængelige, var lige under os.

»De er gået hurtigt!« sagde John, mens maskinen vippede, idet han ændrede kurs.

»Du har gjort, hvad du kunne!« trøstede jeg, idet jeg ventede, at han nu endelig ville sætte kursen hjemefter.

»Ikke endnu!« erklærede han og chokkede mig endnu en gang. Jeg ville aldrig have troet, at John Gates kunne være sådan. Han lod maskinen flyve lavt hen over sumpene.

Da de indfødte så deres regngud, smed de deres knive og kastede sig på jorden.

»Hold skarpt udkig!« råbte han. »Vi skal finde noget; før vender jeg ikke om!«

Den time, vi kunne ofre, var forlængst brugt, og snart viste benzinnåleren, at vi heller ikke kunne nå tilbage til basen, medmindre vi vendte om nu.

»Se! Røg!«

Vor passager, mere årvågen end vi, havde fået øje på den røbende spiral og pegede. John vendte hurtigt, og vi kredsede over stedet, før vi fløj bort efter en omhyggelig udregnet kompasskurs for at lande på den første flade, bare plet uden for sumpene.

»Bliv her ved maskinen, Peter!« beordrede John, »Ray Crisp er min opgave - ikke din!«

Han overhørte min protest.

»Hvad er din plan?« spurgte jeg dystert.

Han svarede ikke direkte: »De er seks. Ray Crisp bryder sig ikke om skyderi. Skyderi vil ødelægge fremtidigt missionsarbejde.« Sammen med den indfødte forsvandt han ind i sumpskoven.

Minutterne gik langsomt, og solen nærmede sig horisonten. Jeg tænkte på det risikable i natflyvning med udsigt til, at benzinen kunne slippe op, og til en landing i blinde, måske over fremmed område. Jeg kiggede på sækkene til missionsstationen; i forvirringen havde vi ikke fået dem læsset af; jeg spekulerede på, hvad slags dragter man skulle have brugt til optogene. I den største af sækkene fik

jeg øje på en revne, hvoraf en rød liste stak frem.

Ængsteligt lyttede jeg til lydene fra sumpen; men summen fra moskitoer og skrig fra fugle var det eneste, som nåede mit øre.

Uvisheden blev næsten uudholdelig. Jeg gav mig til at studere den røde liste på samme måde, som jeg ville have læst en kriminalroman i venteværelset hos en tandlæge. Pludselig sprang et punkt mig i øjnene.

»Indfødte regngud, Central-Australien«, stod der i oversigten.

Et råb fra sumpene fik mig til at springe op. Den unge indfødte støttede, ja nærmest bar John Gates. De var alene, og da jeg nåede hen til dem, så jeg, at Johns uniform var gennemvædet af grønt dynd. I hovedet havde han et sår, hvorfra blodet løb.

»Vi fandt missionæren, men kunne ikke befri ham,« forklarede den indfødte.

Johns sår stammede fra, at han var snublet over en af de mange snoede mangrove-rødder og faldet i sumpen, hvor hans hoved havde ramt en træstamme.

»De indfødte forsvandt og tog missionæren med sig,« sluttede den indfødte.

En termoflaske med varm te fra flyve-

maskinen kvikkede John op. I nødhjælpskassen fandt vi et gazebind, som blev lagt om Johns hoved.

»Jeg vil prøve endnu en gang, før det bliver mørkt,« sagde John, »vi kan ikke efterlade Ray Crisp alene med dem derude.«

»Men hvorfor ikke lade mig prøve?« foreslog jeg, og jeg fortalte John om min opdagelse på den røde liste. »Hvad om disse indfødte mødte deres egen regngud ude i mangroveskoven?«

»Disse indfødte er fulde af overtro,« sagde vor unge passager.

John Gates tømte termoflasken og rejste sig.

»Hjælp mig i dragten, Peter!« sagde han.

Han tænkte slet ikke på de vanskeligheder, som ventede ham hjemme på flyvebasen, når - eller hvis - han vendte tilbage. Hans ærgerrighed, hans karriere, hans forfremmelse til Skymaster-pilot betød ikke længere noget for ham.

Vi hjalp John i regnguds-kostumet. Et stort dyrelignende hoved, en underlig krop og nogle vingeformede arme forvandlede ham til et klodset uhyre, som ikke ville have forskrækket nogen, selv ikke overtroiske indfødte, i klart dagslys. Men solen stod lavt på himlen, og mangrove-sumpenes klamme skumring hjalp os.

Vi banede os vej fremad gennem dynd og forvredne rødder, ind i en kold verden af uhygge, som hverken er let at beskrive eller glemme. Vi kom langt om længe til et sted, hvor der for ikke lang tid siden havde brændt et bål, dygtigt tændt og holdt vedlige på et af de få tørre steder i sumpen. Her havde de overraskede indfødte efterladt deres jagtknive og resterne af et afbrudt måltid.

»Sikken et held, at vi kom først; hertil vil de vende tilbage,« sagde John med en stemme, som fik en mærkelig rungende klang som følge af hans usædvanlige hovedbeklædning.

Forskellige lyde røbede, at de indfødte var på vej tilbage, og gav os en kort frist til at skjule os. Med et reb havde de bundet Ray Crisp om hovedet på samme måde, som når man fører en tyr til markedet. Hans hænder var bundet på ryggen.

»Hvide tåbe! Vi spørger dig endnu en gang om din hemmelighed. Hvordan skaffer du al den regn?«

For mig var det indfødte sprog en hemmelighed, men Ray Crisp gav mig senere en oversættelse.

Præstens stemme var rolig: »Jeg siger jer, at der er ingen hemmelighed. Regnen er en gave fra den gud, jeg har fortalt jer om, og som vi tilbeder på missionsstationen. Det er ham, og ikke mig, som skænker regnen.«

»Hvorfor sender han så meget til dig og så lidt til os?« snurrede Maka.

»Måske fordi han ønsker, at I skal komme til os på missionsstationen og lære om ham,« svarede præsten.

De tvang ham op mod et træ, og nu kunne John Gates ikke vente længere.

»Her, Ray!« råbte han og sprang frem. Da de indfødte så deres regngud, smed de

deres knive og kastede sig på jorden. Med bange anelser tænkte jeg på, hvad der ville ske, når de blev klare over, at »regnguden« brugte den hvide mands sprog.

Ray Crisp forudså faren: »Tal ikke, John. Brug fagter!«

Fra mit skjul så jeg regnguden give tegn til, at de skulle løse missionærens bånd. Så dannede alle de indfødte en række bag deres regngud med Ray Crisp som bagtrop.

Langsomt begyndte John vejen tilbage til maskinen. Hvor langsomt det end gik, så var det dog et kapløb - et kapløb med tiden. Hvor overtroiske og tungnemme disse indfødte end kunne være, så måtte de uundgåeligt før eller siden fatte mistanke til deres »regngud«, især hvis de havde hørt lidt om de religiøse optog, som Ray Crisp havde planlagt.

Vi var ved udkanten af sumpen, da Maka pludselig standsede og vendte sig. Selv de, der ikke kendte det indfødte sprog, forstod hans snerren.

»Det er ikke vores regngud! Det er en hvid mand, som narrer os! På ham!«

Nogle adlød - andre tøvede. Snart var John Gates i kamp med Maka, mens Ray Crisp snupede kniven ud af hånden på den nærmeste indfødte og greb en anden ved håndledet.

Sammen med passageren sprang jeg frem, og det lykkedes os at overrumple dem alle seks. John havde skubbet Maka ud, så han sad i dynd til skuldrene. Vi måtte bruge et reb, for at hale ham op. Bagefter blev rebet en sikring imod mere besvær fra hans side.

»Tak for hjælpen, John,« sagde Ray Crisp, da vi kravlede op i maskinen, »vil du smide os af ved missionsstationen? Jeg er lidt bekymret for ildebranden!«

»Tænk ikke mere på den,« sagde John, »hvad med Maka og hans bande?«

»Lad dem blive tilbage sammen med mig. Min opgave herude er langt fra løst endnu,« sagde missionæren og gav sig bekymret til at tale om de besværligheder, som ventede John hos selskabet.

»Der kan ikke ske andet, end at jeg mister retten til forfremmelse,« sagde John stiltørdigt.

Tidligere ville jeg have troet, at blot udsigten til en sådan straf ville have slået ham fuldstændig ud. Men denne tur havde ganske ændret mit indtryk af John.

Stjernerne var begyndt at blinke på den mørke himmel. Vi skimtede landingslysene ved missionsstationen. Jeg betragtede Johns ansigt i skæret fra instrumentbræt-tet.

»Skymaster!« mumlede han et par gange, og jeg troede, han tænkte på de store firemotore maskiner, som han aldrig ville få lov til at flyve efter denne nat. Men endnu en gang tog jeg fejl af John.

»Skymaster!« gentog han, »det betyder jo »himmelhersker«, og hvem fortjener mere titlen som Skymaster-fører end Ray Crisp, som ikke svigter disse indfødte? Har du nogensinde opfattet Skymaster-fører på den måde, Peter?«

»Ikke før nu,« svarede jeg, mens John lagde an til landing.

THORA LUND SPEJDERLOVENS

§ 9

Tinka, ved du mon en leg, for jeg går og keder mig?

Kom, så går vi denne vej, ser så, hvad der viser sig.

Og de fandt blandt mange sager gode ting, de voksne vrager:

en vogn uden hjul,
en skjorte med et hul,
en kasse uden låg
og bindet af en bog,
en lygte uden glas
en æske julestads,
en rive med én tand,
(en bund uden spand),
en potte med et skår,
avisen fra i går.

Tinkas skib kan holde længe, - og det koster ingen penge.

Morgenens kolde dug faldt i store dråber ned på pande og kinder og vækkede Gnist på hans primitive, flettede leje i den gamle kæmpelind. Ulveskindet, der havde skærmet ham mod nattens kulde og onde ånder, var drivende vådt af dug. Han rejste sig over ende og strøg det lange lyse hår fra panden. Hans blik gled, som det plejede, ned mod bopladsens hytter, der synede som en samling uformelige kæmpe-dyr i den grå morgendæmring.

I snart to måneskifter havde han måttet friste livet i skovene, efter at Ran den Grå havde jaget ham bort fra bopladsens enmærker.

Havde flinthuggerens Dag med de blå øjne og det lange lyse hår ikke advaret ham i tide, da havde han lidt samme skæbne, som alle de andre, der havde sat sig op mod Rans voldsherrredømme.

Fjernt ude i tiden - længe før Gnist blev født - havde Ran taget magten i stammen med list og drab, og i årene, der var gået, havde han bevaret denne magt med de samme midler.

Som dreng havde Gnist mange gange hørt mændene tale sammen om de ting, når de var sikre på at være uden for Rans hørevidde. Mange var de imod Ran, men ingen turde sætte sig op imod ham, endsige lade sig mærke med fjendskab imod ham. Fik han blot den mindste anelse om modstand, var der intet andet valg end døden eller skovene, hvis man da i det hele taget nåede at vælge selv.

Få dage efter at Gnist var blevet optaget i mændenes kreds, blev hans far fundet ved den gamle eg ved kilden med et spyd i ryggen. Ingen var i tvivl om, hvis det spyd var, eller hvem der havde kastet det, men ingen sagde noget om, hvad han tænkte, for ingen ønskede samme skæbne.

Siden den dag havde Gnist kun haft én tanke: at hævne sin far. Hele hans sind var opfyldt af den tanke, hele hans færd tjente kun den tanke. Bag alle hans gerninger, fra han rejste sig om morgenen, til han om aftenen lagde sig på sit leje i hytten, arbejdede denne tanke uden ophør. Til sidst var den blevet så stærk, at den slap ud over hans læber og lyste ud af hans blik, - - og så var det, at Dag en tidlig morgen var kommet krybende ind til ham og havde advaret ham og bedt og tryglet ham om at vælge skovene, mens tid var.

Hun ville have fulgt ham til skovs, men en skovgænger har nok i at tage vare på sig selv.

»Jeg vender tilbage fra skovene, Dag!« hviskede han, da han tog afsked med hende i skovbrynet, »og så vil Rans dage kun tælles på én hånds fingre!«

Siden da var skovene blevet hans hjem. Vidt strejfede han om, og mange steder kom han, hvor han aldrig før havde været. Klog på mange ting var han også blevet. Aldrig havde hans sanser været så skarpe, aldrig hans muskler så hårde og villige.

Mange gange havde han fulgt mændene, når de jagede vildtet i skovene om bopladsen, og mange gange havde han været Ran på spydhold, men snigdræbe Ran ville han ikke. Så ville Rans ånd følge ham resten af

DEN HVIDE

En fortælling fra stenalderen
af Robert Fisker

ILLUSTRERET AF VALD. SETOFT

hans dage, og han ville få samme flakken-de blik og bratte bevægelser, som gjorde Ran let kendelig i dag.

Hver aften var han vendt tilbage til linden på åsen. Herfra kunne han uset se ned over bopladsen ved åen. Herfra kunne han følge livet mellem hytterne og ligesom stjæle sig til en fattig part af det fællesskab, som han var lukket ude fra. Med grene og rødder havde han flettet sig et leje øverst i toppen af linden, for her, med bopladsen inden for synsvidde, følte han sig beskyttet af bopladsens skærmende ånder.

Han gæbte højt og strakte sig, gned de søvnklistrede øjne og rejste sig på knæ. En tynd slange af blålig røg ringlede sig op fra hytterne dernede. Så var det på tide, at han trak sig ind i skovene. Han måtte være borte herfra, inden mændene drog ud på dagens jagter. Han sikrede sig, at den lange flintedolk, som Dag havde givet ham den morgen ved afskeden, sad på sin plads i bæltet, lod hånden glide hen over amuletten, den hullede sten, der hang i en dyresene om halsen, og greb så sit spyd. Med endnu et blik ned mod hytterne begyndte han blødt og smidigt at klatre ned fra sin højtsvævende soveplads.

Halvvejs nede standsede han brat op og stivnede i krop og lemmer. Et par krager fløj ud fra linden med hæse skrig og baskede bort ind over skovene, men det var ikke dem, der så brat havde standset hans nedstigning. Heller ikke de første, fjerne råb fra bopladsen, men en helt anden lyd, en lyd, der fængede i enhver jægers sind som ild i trasket træ - uroksens brøl.

Blodet tog til at hamre i Gnist ved dette brøl. - Han havde hørt netop det brøl to gange før, mens han havde fristet livet som skovgænger. Det var fyldt med en kraft og en dirrende vildskab, der blev hængende i luften længe efter, at det havde forladt tyrens strube. Det brøl kunne kun komme fra ét dyr - den ensomme hvide tyr - alle jægeres drøm og mareridt.

Det var tydeligt, at man også havde hørt brølet nede på bopladsen. Morgenstilheden flængedes af høje, skingre råb og alskens tummelske lyde. Mænd og kvinder tumlede mere eller mindre søvndrukne rundt mellem hytterne. Hunde glammede skingert. Man gled i det dugvåde græs. Man tørnede sammen i blind iver efter at foretage sig noget. Man greb det første, det bedste våben, der var inden for rækkevidde, og styrtede hen til den gamle pil, der var jægerens samlingssted.

Gnist tog det sidste stykke fra linden

træets grene ned til jorden i et susende spring, tumlede om mellem buske og småkrat, kom på benene i et sæt og satte i snigende løb ind gennem underskovens klamme skyggeverden.

Den hvide tyr er ikke nogen rigtig tyr. Det er skovens hvileløse ånd, der lokker jægeren ud i vildniset og får ham til at glemme alt, får ham til at jage livet af sig gennem tornet krat og stinkende sumpe. Sådan fortalte erfarne folk ved bålens eller i varmegispende middagsstunder, når kroppen var i ro, og fantasien levede op, næret af ledige tanker, der for en stund ikke var tøjlet af det altoverskyggende ene at skaffe mad til slunkne maver.

Man gyste ved tanken om denne skov-ånd. Næven klemte hårdt om spydskafet, og man rystede på hovedet ad de letsindige galninge, der jagede livet af sig. Og når det utrolige så skete, blev man selv grebet af jagtrusen og halsede af sted, for sagde man ikke, at den, der fældede den hvide tyr, ville få magt over skovens vildt? Hans spyd ville aldrig fejle, hans pile ville altid nå deres mål, og hans lykke ville blive så stor, at en hel stamme ville kunne få del i den, så længe han levede. Ja, selv efter hans død, ville hans ånd kunne give stammen gode jagter.

Få havde set den hvide tyr, flere havde hørt dens frygtelige brøl, en rullende tordenlyd, der mundede ud i et skurrende skrig. Sådan brølede kun den hvide tyr, når ensomhedens afspind overvældede den. Da blev kvinderne vilde og mændene gale, og børnene skreg i en koglende blanding af nyfigenhed og skræk.

En flok jægere stod allerede henne ved den gamle pil og råbte i munden på hinanden, fægtede med spyd og arme, skreg ekstatiske og pegede igen mod skoven. Tyren måtte være tæt ved bopladsen. Aldrig havde man tænkt, noget sådant skulle ske! Øjnene flakkede fra skovbrynet til hytterne. Ran var endnu ikke kommet? — En gammel jæger fik øje på ham mellem hytterne og pegede og råbte med skrig i stemmen. Også de andre så nu Ran. Han kom tumlende ud fra flinthuggerens hytte trækken-de en skrigende pige efter sig. Hans store næve havde et hårdt tag i hendes lange, lyse hår. Hun havde begge hænder om hans håndled og satte sine negle i hans hud, men han slap ikke, gav hende i stedet et rap over ryggen med spydstagen og trak af med hende hen til piletræet. Flinthuggeren måtte bruge al den kraft, der lå i hans arrede næver, for at holde hendes mor tilbage.

TYR

Ran kom tumlende ud fra stindhuggerens hytte
trækkende en skrigende pige efter sig

Jægerne stirrede med åbne munde og runde øjne. De unge forstod intet, før de ældre gispende fortalte, at man kunne lokke den hvide tyr til sig med en ung jomfru. Sådan sagde man. Ingen havde vist nogen sinde prøvet på det. Nu ville Ran den Grå gøre det og tilmed bruge Dag,

bopladsens kønneste jomfru som lokkemad.

Ran standsede, og slog Dag hårdt i hovedet med næven. Hun segnede sammen for fødderne af ham. Med et kast slængte han hende over nakken som et stykke vildt og satte i løb hen mod piletræet, så sig om

med vilde øjne og løb så videre op mod skovbrynet fulgt af sit jægerkøbbe og enkelte halsende hunde.

Et par af de unge, der var løbet forud, kom snart tilbage og meldte gispende og svedende, at tyren var på lysningen ved søen. Med hidsige øjne og fagter berettede de om, hvordan den hvide kæmpe rasede rundt derinde og pløjede jorden op med sine klove og horn. Der stod ild af dens øjne og tågeskyer af dens mule. Man trykkede sig lidt ved at fortsætte. Enhver kunne sige sig selv, at lysningen var fyldt med usynlige ånder, der kæmpede en dødelig kamp med den hvide tyr. Men Ran lo vildt og løb videre ind gennem skoven med Dags lyse hår flagrende som en solfangende fane efter sig.

De andre rystede angsten af sig og fulgte efter, men nåede ikke Ran, før lysningen kendtes forude som et flimrende lys mod skovbundens skumringsskær.

Solen var kommet fri af tågerne, og den lille lysning lå badet i et blændende skær, der flimrede og glitrede i den stille søflade. Luften over lysningen var levende af duggens dampe og mættet med en skarp lugt af muld og grønne blade.

Ran stod i skyggen under de yderste træer og kneb øjnene sammen. Tavse som skygger sluttede jægerne op bag ham. Et par hunde fortsatte glammende ud i solen over mod den gamle, halvt udgåede eg, der vred sine krogede grene mod himlen midt på lysningen.

Græsset på lysningen var på mange steder revet op, så jorden gabte frem som sorte, flossede sår i det grønne tæppe. Flere steder lå ungrtræer og buske med rodnettet strittende mod himlen, og på grænsen mellem lys og skygge i lysningens modsatte ende stod mesteren for ødelæggelserne - den hvide tyr.

Et kæmpebjerg af kød og sener. Selv i skyggen lyste den hvidt. Det store hoved gyngede på den tykke hals, og savl og skum drev fra dens rødlige mule. Der sad nogle totter græs på spidsen af de bredtsvungne horn. Det hvide i øjnene var blodsprængt, og synet og lyden af hundene blev modtaget med et dybt, brumende brøl. Det store hoved sænkedes. Forklovene skovlede i græs og jord, og så tromlede kampen ud i solen.

Der undslap jægerne et gisp af skræk og forbavselse. Den hvide tyr i solskæret var så utrolig, at enkelte af dem trak sig nogle skridt tilbage. Her slog menneskelig kraft og snilde ikke til!

Ran tumlede ud på lysningen med sin byrde. Et stykke fra egen lod han Dag falde i græsset og søgte selv over bag egens tykke stamme.

Tyren stangede ud efter hundene og blev så stående med alle fire ben stift ud fra sig. Den havde vejret lugten af mennesker. De små øjne gled søgende hen over lysningen og standsede ved den lyse pige i græsset. Dag var ved at komme til sig selv igen efter Rans hårde næveslag. Hun løftede sig op på albuen og tog sig til hovedet. Fortumlet så hun sig om. Hendes øjne standsede ved tyren, der var i trav hen mod hende.

Tyren rystede som i krampe over hele sin vældige krop - Blodet pumpede ud af såret i nakken

Hendes skingrende skrig fik tyren til at standse op. I et spring var Dag på benene og tumlede hen mod jægerflokkens i skyggen. Hun snublede over en oprevet busk og faldt på ansigtet. Tyren sænkede panden, skrabad i jorden med forklovene og udstødte et skurrende brøl, idet den satte sin vældige krop i bevægelse hen mod Dag.

Så skete der pludselig noget uventet. Det hele gik så hurtigt, at øjet næppe kunne følge det.

Frem fra hasselkrattet ved søen kom en skikkelse i flyvende løb lige mod tyren, der standsede op, overrumplet og forvirret. Et spyd susede fra en næve og borede sig ind i dyrets nakke. Skikkelsen snurrede rundt og jog hen mod Dag. Først nu så man, hvem det var. - Skovgængerens - Gnist!

I et tag havde han Dag i armene og jog tværs over lysningen tilbage til hasselkrattet, og væk var de begge i det tætte bladhang.

Ran styrtede frem fra sit skjul bag den gamle eg med et rasende vræl. Hujede og råbte til jægerne, at de skulle dræbe den formastelige.

Jægerne rørte sig ikke af stedet. Begivenhederne rullede videre med ubønhørlig kraft og hast og tryllebandt deres øjne og lemmer.

Tyren rystede som i krampe over hele

sin vældige krop. Blodet pumpede ud af såret i nakken. Den virrede med sit store hoved, snurrede så pludselig rundt og styrkede løs på Ran. Rans spyd prellede af mod tyrens tykke pande, vendte nogle omgange i luften og landede i græsset med spidsen i den bløde grund. Endnu inden spydstagen var hørt op med at dirre, havde tyren fanget Ran på sine spidse horn og slynget ham samme vej som spyddet.

Rans skrig flængede den solfyldte morgenluft og gav jamrende ekko fra skovene på den anden side af søen. Tyren tromlede hen over hans sprællende krop og udstødte det ene rasende brøl efter det andet.

Jægerne ville næppe tro deres egne sanser. Ud fra hasselkrattet kom Gnist. Let og lydløst som en skygge jog han hen over lysningen, rykkede i farten Rans spyd til sig og smuttede uden om det rasende dyr hen mod egen. Spyddet bar han i munden, da han med en kats behændighed entrede op ad den krogede stamme. Da tyren kom brusende hen mod træet, lå han på knæ på den nederste tykke gren. I sit blinde raseri tørnede kampen mod træet. Gnist hævdede spyddet og jog det dybt ned i nakken på dyret ved siden af sit eget.

Der undslap flere af jægerne et skrig, da de så Gnist springe fra grenen ned på tyrens nakke. Det dødsmærkede dyr stejlede,

men Gnist klamrede sig til det ene af de store horn og arbejdede med sin lange stendolk. Tyren løb nogle skridt, snublede så og tumlede om i græsset, og Gnist rullede et stykke bort fra den og blev liggende.

Tyren forsøgte nogle gange at rejse sig, knækkede så til sidst sammen i forbenene og blev liggende.

Blodet løb ned over Gnists lænder fra et sår i brystet, og dog smilede han, da Dag knælede ned ved siden af ham og tog hans hoved i sine hænder.

Endnu samme dag flyttede hele stammen op på lysningen. Dags mor og et par af de gamle kyndige kvinder tog sig af Gnists sår, mens mændene bar den døde Ran dybt ind i skovene og overlod ham til nattens dyr og onde ånder.

De lo og råbte, brølede og kaglede af lutter glæde, da de vendte tilbage. Nu havde stammen fået en høvding, hvis lige næppe fandtes - skovgængerens Gnist - manden, som blev den hvide tyrs bane-mand - manden, i hvem den hvide tyrs stærke ånd ville leve videre og give jagtlykke og gode tider til alle stammens folk.

Endnu længe efter solfald blussede det store festbål under den gamle eg på midten af lysningen og sendte skyer af hvid røg og glade gnister ud over de endeløse skove.

1957

DET STORE SPEJDERÅR

Den 22. februar går trommerne over hele landet i anledning af 100-året for Baden-Powells fødsel.

I april gæster verdenspigespejderchefen, lady Baden-Powell, Danmark og taler ved fester i Kolding og København.

Danmarks skove og strande bliver en søndag i juni ryddet for skæmmende affald af spejdere fra alle korpserne.

1200 drengespejdere deltager i jubilæumsjamboree i England.

11.000 pigespejdere tager i »Eventyrlejr« på Fyn. Dronning Ingrid's besøg gør lejren ekstra festlig.

Selvfølgelig havde vor dygtige kaptajn beregnet tiden rigtigt, og nu ved frokosttid stod vi Pentland Firth ind for en rivende med-strøm. Det var årsagen til, at både skipper og overstyrmand havde gjort kort besked med frokosten, og maskinchef Hurum og jeg sad alene tilbage i det hyggelige lille rum, som noget pretentiøst kaldtes for »salonen«, mens vi nød frokostkaffen og vore piber, og vi kom til at snakke om de mange år, maskinchefen havde sejlet i passagerfarten. »Det er pudsigt nok,« sagde han, »men det er altid navigatørerne, passagererne synes er så interessante, de synes, det er vældig morsomt at få lov til at stå på broen hos navigatørerne; det

er et helt snobberi at få lov til at være blandt de udvalgte, der kan komme og gå, som de vil, på broen og i bestiklukafet; at komme ned til os andre i maskinen, det er der ikke nær så meget sjov ved. Nå, der er vel heller ikke så megen plads at røre sig på. Nej, det er kun, når skipperen er bidt af et eller andet, som gør ham utilnærmelig, vi andre kan blive gode nok, og så opdager de vel også, at der kan findes hyggelige folk hos os.«

Vi kom til at snakke om, hvad der gør visse kaptajner i skibsfarten så utilnærmelige og afvisende over for passagererne, før når skibet var i rum sø, skulle det vel ikke kunne distrahere navigationen, om en og

anden kom op på broen og fik en passiar. »Jo, det har jeg luret for længe siden. Det hænger sammen med komplekser af en eller anden art. Jeg husker kaptajn Lorentz, som førte S/S »Østersøen«, som De jo også har sejlet med i sin tid, et godt skib, men en tvær skude. I høj sø med modvind var den akkurat som et æsel; stædigt lagde den sig til ro og avancerede kun en tre-fire mil. Og så kunne vi kildre maskinen, så meget vi ville, lige meget hjalp det. Men kaptajn Lorentz, som ellers var en dygtig sømand, han viste sig overhovedet aldrig ved bordet i første klasses spisesalon. Der måtte førstestyrmand, De husker ham den lille bornholmer, Kofoed, præsidere for kaptajnen. Der var aldrig en af passagererne, han så meget som mælede et ord til på hele rejsen, som dengang varede en halv snes dage. Sin mad fik han bragt op i sit kammer, lige meget hvor hårdt vejret var. Og véd De, hvorfor han aldrig viste sig hos passagererne? Jo, det var bare, fordi han ikke kunne holde ud at blive feteret af de fine damer på første. Det mindede ham alt for meget om modsætningen til hans hjemlige situation. Han var gift med et rigtigt rivejern, og han var tøffelheldt

af første grad. Derfor var damernes opmærksomhed så pinlig for ham, fordi han bestandig blev mindet om, i hvor høj grad han havde trådt i spinaten, da han trådte ind i den hellige ægtestand.

Eller jeg tænker på kaptajn Madsen, der altid var hoven og afvisende, både over for styrmænd og passagerer. Han havde sat et skilt op med »Adgang forbudt for passagerer«. Han troede, at han på den måde manifesterede sig som en rigtig sømand. Men tro mig, om han var det. Han var en af dem, der aldrig havde de store uheld, dertil var han for pernitengrynsagtig, men han havde haft en serie af de små, af dem som får de andre navigatører til at trække på smilebåndet. Det første skib, han havde for godt, var S/S »Kronborg«, en mægtig kasse af en fragtbåd, bygget hos Kockum i Malmø i 1902; da han første gang skulle føre den ud af Københavns havn, lod han slæbebåden gå for tidligt, med det resultat at skuden lige så sindigt stak stævnen ind mod Langelinie. Ja, ja, der skete ikke noget, men det var en nederdrægtig flov historie, og så var det uheldigvis i det år, de i sommerrevuen havde visen »På Langelinie -«, som alle gik og fløjtede eller nynede. Og når han hørte nogen fløjte eller nynne denneher »På Langelinie -«, så troede han, de ville gøre nar af ham. Han kunne blive fuldkommen tosset, hvis han greb nogen om bord i at nynne den. Og resultatet blev jo bare, at der var skibe, hvor denne vise holdt sig meget længere, end den slags poesi plejer at leve. Og så skulle han jo hævde sig, forstår De, hele hans vigtighed skyldtes i virkeligheden

TEGNINGER AF GERDA NYSTAD

hans uheld. Virkelig dygtige folk er aldrig vigtige eller arrogante. Den slags kommer altid af komplekser af en eller anden art.»

Jeg måtte give maskinchefen ret, og under den sidste del af hans forklaring var jeg uvilkårligt kommet til at tænke på »Onkel«, en skipper, for hvem der nu for længst er ringet af, den djærveste sømand i nogle af de vanskeligste farvande, i lige grad elsket og respekteret af alle om bord, hvad enten det nu var mandskab, officerer eller passagerer.

»Ja, det har De ret i,« sagde maskinchefen, »han var den djærveste og dygtigste sømand, jeg nogensinde har sejlet sammen med. Vi har jo allesammen vore øgenavne, men når han blev kaldt »Onkel«, så var det mere et hædersnavn end et øgenavn.»

Vi lå engang på Isafjord og skulle videre til Siglufjord. Der skulle vi losse restladningen, sætte de fire passagerer i land, der var tilbage af de over hundrede, vi havde haft med fra København. Det var tre grosserere fra Siglufjord og en præst, der havde været i Amerika, og som nu skulle hjem til Siglufjord. Vi var færdige med at losse og laste, men de vejrberegninger, vi fik, var af en sådan art, at »Onkel« besluttede at blive liggende, indtil vejret bedrede sig. Og til en begyndelse gik det udmærket. Man hyggede sig på bedste måde. »Onkel«, som jo var en vældig l'hombrespiller, spillede l'hombre med grossererne, og det var festligt og hyggeligt alt sammen. Men efterhånden begyndte man alligevel at få hjemlængsel, der var jo ikke så frygtelig langt til Siglufjord, og skulle sådan et skib ikke kunne tage den smule sø? Det var nok skipper, der var en hare, som ikke turde risikere en våd trøje. Nu sad »Onkel« tilmed i uheld, og da man tillige begyndte at ærte ham på hans sømandsære, smed han kortene: Nu skal de minsandten komme til Siglufjord, og han røg op på broen til overstyrmanden med besked om, at der skulle sejles om en time. Overstyrmanden så forundret på skipper;

var han blevet helt forstyrret? De sidste vejrberegninger noterede vindstyrke 11. Jamen de forbitrede grosserere tror jo, at fordi der er fredeligt herinde, vil det se ligesådan ud, når de får snuden udenfor, og de siger, at jeg tør ikke sejle, tør, er der nogensinde nogen, der har sagt om mig, at jeg ikke tør. Vi sejler om en time.

En time senere stod vi fjorden ud. De tre grosserere sad fremdeles ved l'hombrebordet, men nu var det præsten, de ærtede.

Han var en ringe præst, som ikke engang kunne spille l'hombre; han havde nok sneget sig ind i sit kald uden eksamen; noget muggent måtte der være ved ham, for det vidste de da, at ved alle rigtige universiteter var der i hvert fakultet en professor, der lærte studenterne at spille l'hombre. Ja, ved det teologiske fakultet skulle der endda være hele to professorer, der var ansat med netop denne opgave for øje.

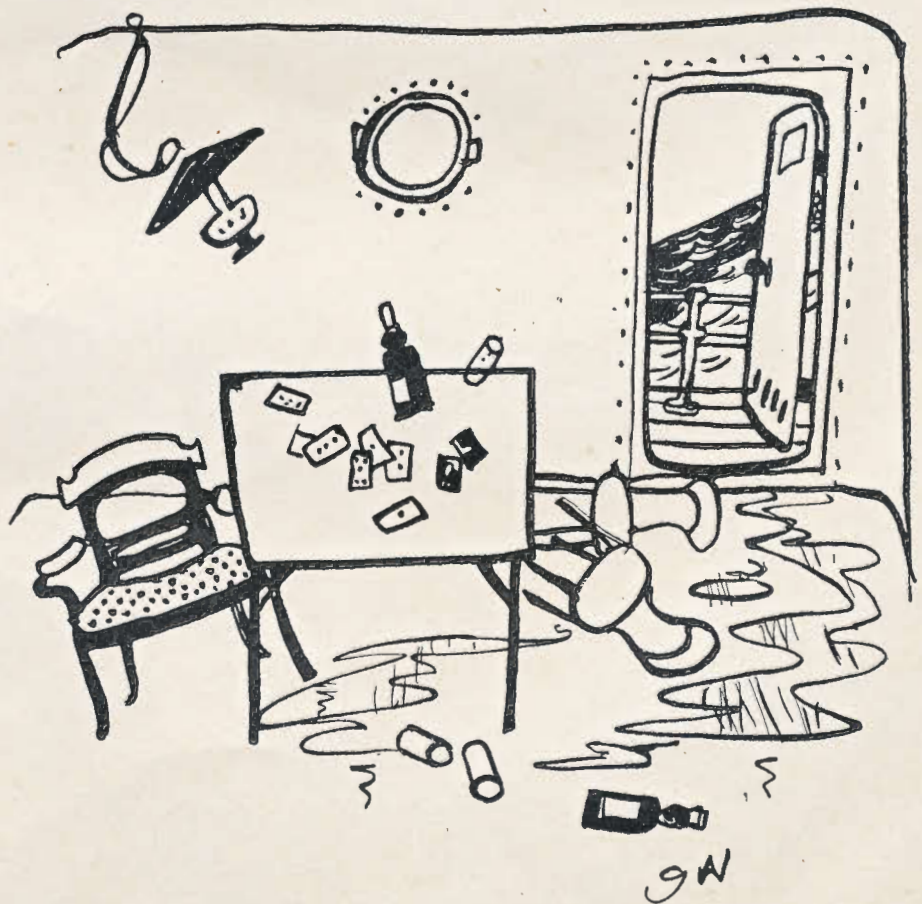
Det var nok bedre, man fik præstens eksamensbevis at se. Og sådan gik det, indtil vi var kommet et par mil til søs, så var vi

midt ude i suppedasen. Der blev ikke spillet mere l'hombre, der blev heller ikke andre ved middagsbordet end skipperen og præsten. Grossererne var bukket under for søsygens kvaler, men de trøstede sig med, at det jo dog højst nu kunne dreje sig om en halv snes timer, inden de atter var hjemme ved deres sildetønder. Om det så var jomfruen og kahytsdrengen, så var de søsyge, og sådan gik det til, at præsten måtte træde hjælpende til og bringe de søsyge grosserere havresuppe på køjen. Det er godt, pastor, sagde »Onkel«, lad dem

bare mærke, at det er den sidste olie, de får, de landkrabber, der skulle give mig anvisning på navigation, de må nu ligge, som de har redt. Om eftermiddagen den anden dag bad »Onkel« præsten gå ned til de tre grosserere og spørge, om de ikke havde lyst til at komme op på broen; hvis de havde en god kikkert, var det nok mu-

ligt, de kunne se Østgrønlands fjeldtoppe, det var jo sjældent, man havde lejlighed til at få et glimt af den grønlandske riviera. Det vil ikke være muligt på tryk at gengive, hvad grosserer Hallgrimur Halfdansson, som havde drillet »Onkel« allermest, svarede på invitationen. Men hverken han eller nogen af de andre forlod den køjekant, som de jamrende klamrede sig til under søsygens stadige kvaler, hvor de begærligt rakte efter præstens havresuppe, ikke just fordi det var den kost, de plejede at leve af til daglig, men fordi de jo måtte have noget at kaste op, - og så er havresuppe jo nu engang det *lindeste*, man kan få.

De tolv timers sejlads til Siglufjord blev til fire døgn, fire døgn, som »Onkel« klarede stolt. Der var ikke gået så meget som en splint noget steds om bord. Men en syndig bunke kul havde vi jo brugt. Og efter de fire døgn forløb stod vi altså Siglufjord ind. De tre grosserere havde gennemgået en gavnlig slankekur af rent

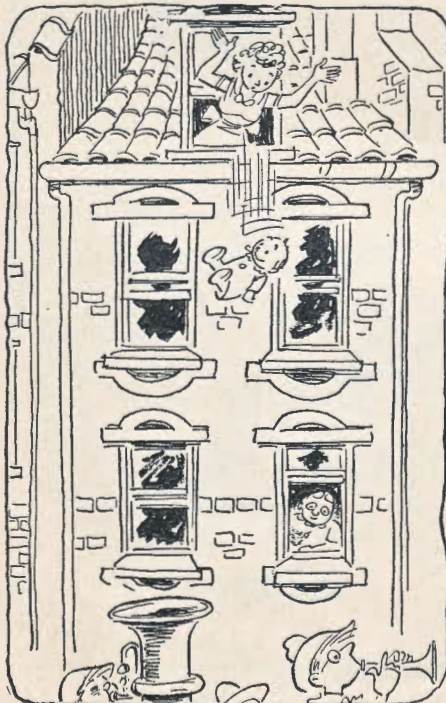
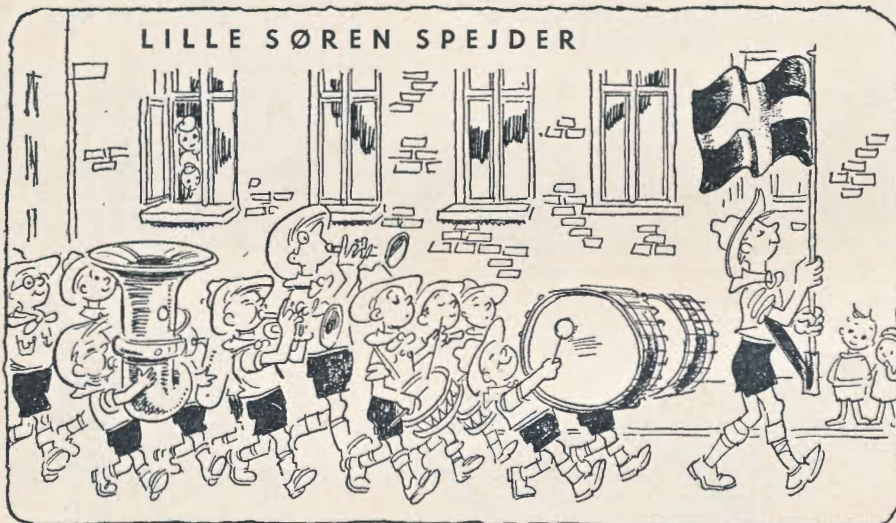
ud forbløffende virkning. Men de fire dage ned og op med havresuppen havde desværre også taget deres gode humør med sig. Præsten, som havde styrket sig ved en god frokost, havde derimod ikke sat sit til. Nu har jeg fundet mit eksamensbevis, sagde han. Har de herrer lyst til at se det? For der står godt nok, at jeg har laud, både i l'hombre og i tilberedning af havresuppe. Der var ingen af grossererne, som havde lyst til at se præstens eksamensbevis. Og der gik faktisk nogle uger, inden det gik op for dem, at præsten dog vist i grunden var en ganske kvik fyr. Derimod måtte de - i hvert fald stiltiende og en smule slukørede - give »Onkel« ret, da han fortsatte, hvor præsten slap: Nå, er der nu nogen af jer, der for fremtiden skal give mig råd om, hvordan jeg skal forestå navigationen? Eller har I lyst til at sige det én gang til, at »Onkel« ikke tør sejle? Men hvor har I været henne alle tre? Jeg har savnet jer på broen. Og hvorfor lod I den enestående chance gå fra jer, at kunne for-

tælle jeres koner, hvilket mægtigt indtryk Østgrønlands savtakkede fjelde og stor-slæde natur gjorde på jer? Hvor mange tror I, der ville have ladet en sådan mulighed gå fra sig? Men lad nu være med at fortælle hjemme, at I ikke var spor af søsyge, ellers sender jeg præsten på husbesøg, han skal nok fortælle sandheden om jer og jeres havresuppe. Ja, ja, I er da hyggelige folk, det er passagerer som regel, også dem der fortæller, at der ikke var andre ved bordet end kaptajnen og mig. Men husk, at jeg har præsten i baghånden. Og kom ikke en anden gang og giv »Onkel« gode råd om navigationen.

Ja, sådan var »Onkel«, den djærveste skipper, dette århundrede har fostret. Vi, der har sejlet med ham, glemmer ham aldrig, og vi har de tusinde historier om ham.

*

Men nu er vi nok ud for Stroma. Lad os gå ud og kikke på den, det er sådan en køn ø.«

SPEJDERJUL 1957

Udgivet af: KFUM-Spejderne i Danmark, Det Danske Spejderkorps, Det Danske Pigespejderkorps og KFUK-Spejderne i Danmark. Redaktionsudvalg: Gudrun Due Jensen, Annesofie Hermann, Fritz Lerche og Erik Schwarz (ansvarhavende). Forside af Axel Mathiesen. Bagside af Aage Gotved. Side 2: Bang-Mortensen foto eneret. Side 27: IFOT-foto eneret. Nøddeknækkeren udført af Jørgen Clevin. Typografien ved Erik Ellegaard Frederiksen. Omslag: L. Levison junr. Akts., København. Tryk: Aarhus Stiftsbogtrykkerie A/S, Århus.

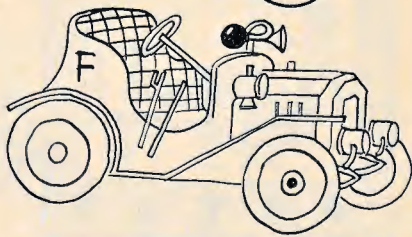
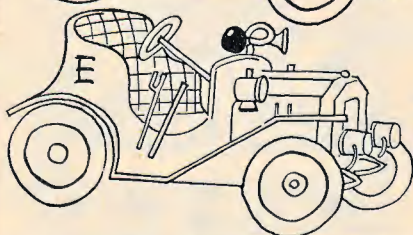
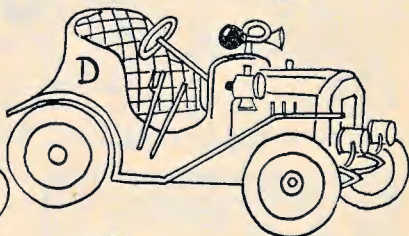
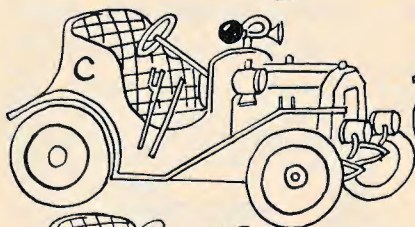
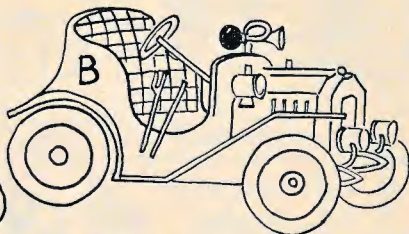
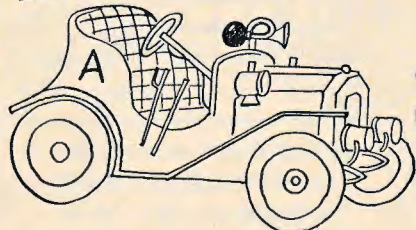
NØDDEKNÆKKEREN

TILLÆG TIL SPEJDERJUL

1957

OLE VAR ENGANG PÅ EN UDSTILLING AF GAMLE BILER. HAN FANDT EN MASSE VOGNE, MEN DER VAR 6 SOM LIGNEDE HINANDEN, HVILKE 2 BILER ER HELT ENS?

POSTKORT- OPGAVER

FØRSTEPREMIE: 1 GÅVEKORT PÅ 25,-
OG 5 PREMIER PÅ 10,- KR.

NØDDEKNÆKKERENS EKSTRAOPGAVER I ÅR ER MEGET INTERESSANT. NÅR DU HAR LÆST SPEJDERJULS MIDTERSIDER, ER DU KLAR OVER, HVORI OPGAVERNE BESTÅR. DU SKAL LAVE ET JULEKORT EFTER ARTIKLEN.

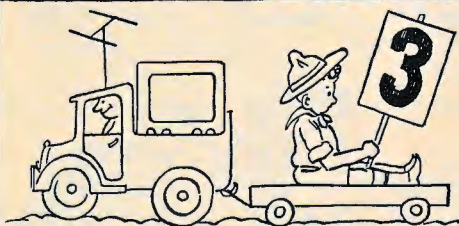
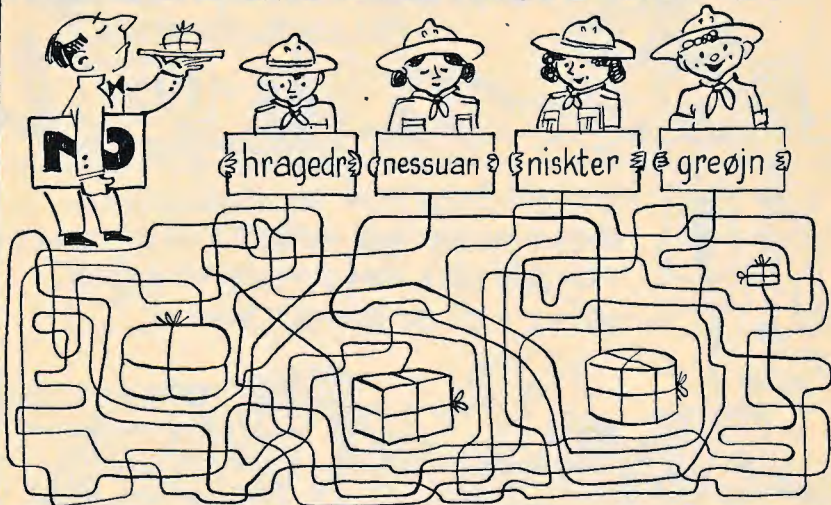
KORTET SKAL VÆRE I ALM. POSTKORT-STØRRELSE. VÆLG SELV MOTIVET, MEN DU SKAL LAVE DET HELE SELV. KORTET SKAL DU INDSENDE INDEN 1. JANUAR 58. INDSEND DET IKKE SAMMEN MED NØDDEKNÆKKERENS OPGAVER. SKRIV NAVN OG ADRESSE.

Afsender:

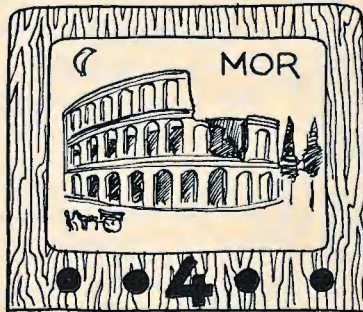
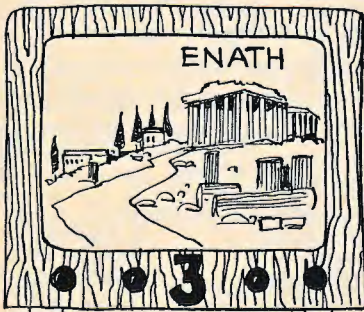
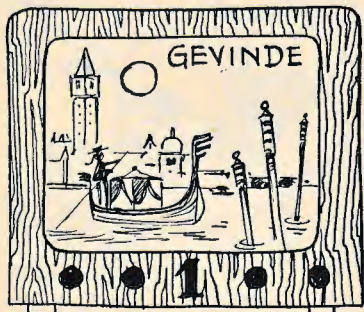
20

Spejderjuls
redaktion
Amaliegade 24
København K

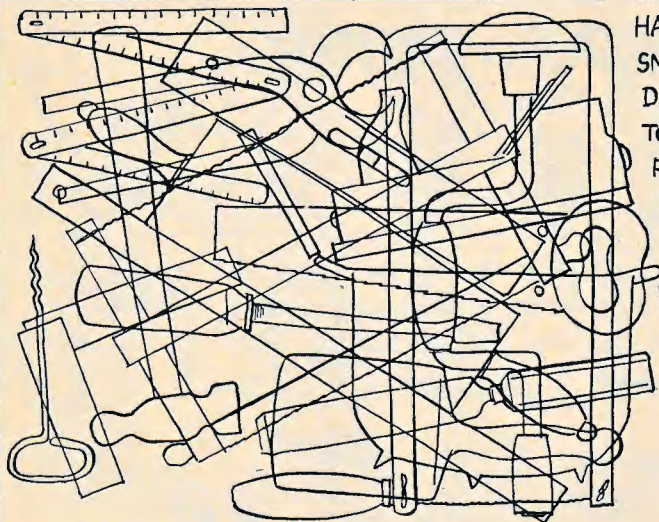
HVAD HEDDER SPEJDERNE • BYT OM PÅ BOGSTAVERNE.
 HVEM AF SPEJDERNE FÅR DEN MINDSTE JULEPAKKE ?

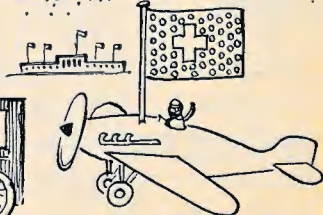
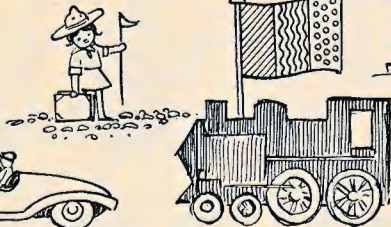
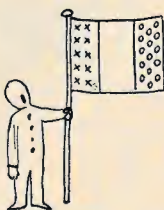
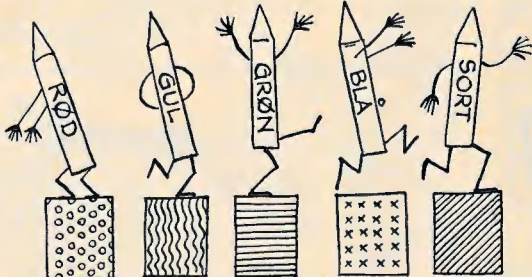
HELE BYEN HAR FÅET
 FJERNSYN, MEN HVAD
 KIGGER DE PÅ? KIG PÅ
 FJERNSYNSSKÆRMENE
 OG PÅ BOGSTAVERNE. BYT
 OM PÅ BOGSTAVERNE, SÅ
 KAN DU FINDE STATIONEN

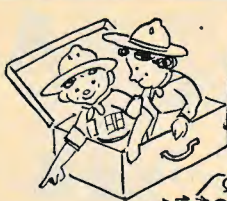
HANNES FAR ER
SNEDKER. EN
DAG FANDT HUN
TO AF SIN MORS
REDSKABER
IMELLEM FARS
TING

HVAD VAR DET FOR 2 REDSKABER, HANNE FANDT HOS SIN FAR.
SKRIV LØSNINGEN PÅ SIDEN, DER ER BEREGNET TIL DET

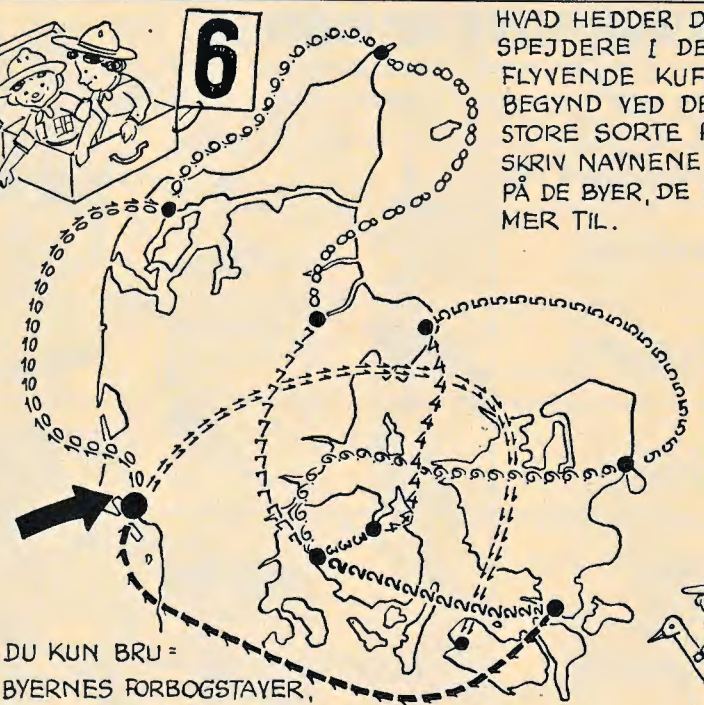

HVOR ER DE 6 FORSKELLIGE TING FRA? FÅ FAT I DINE FARVER
OG FARVELÆG FLAGENE. SE HVAD TEGNENE BETYDER.
KIG EFTER I EN LOMMEBOG ELLER EN FLAGBOG

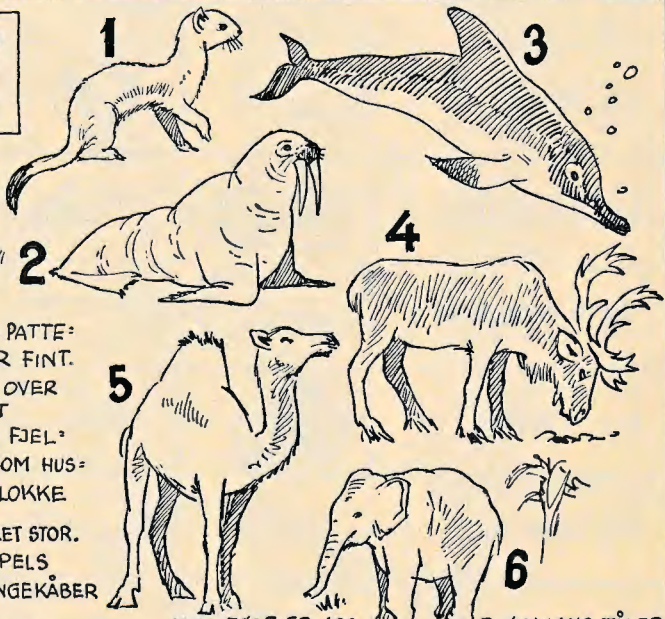

6

HVAD HEDDER DE TO SPEJDERE I DEN FLYVENDE KUFFERT?
 BEGYND VED DEN STORE SORTE PIL.
 SKRIV NAVNE NE OP PÅ DE BYER, DE KOMMER TIL.

HVIS DU KUN BRUGER BYERNES FORBOGSTAVER, KAN DU LÆSE BØRNE-
 NENES NAVNE. DE SMÅ BITTE NUMRE VISER, HVAD VEJ DU SKAL REJSE

- A CA. 2. M. LANG. PATTE-
 DYR. SVØMMER FINT.
 KAN SPRINGE OVER
 VANDET
- B LEVER HØJT I FJEL-
 DET. HOLDES SOM HUS-
 DYR. I STORE FLOKKE
- C JEG ER IKKE RET STOR.
 ROVDYR. MIN PELS
 BRUGES TIL KONGEKÅBER
- D KALDES "ØRKENENS
 SKIB". KAN GÅ CA. 150
 KM. PÅ ET DØGN

E MIN FØDE ER 100
 KG. BLADE OM DAGEN OG
 JEG ER PASSENGER

F 3-4 M. LANG. TÅLER
 KULDE. KAN NÆ-
 STEN IKKE GÅ

NØDDEKNÆKKERENS OPGAVER

Atter i år bringer Nøddeknækkeren en række interessante og spændende opgaver, som tegneren Jørgen Clevin er mester for.

Når du har løst så mange af opgaverne, som du kan, udfylder du side 7 og 8 og afriver disse sider. Løsningerne sendes til Spejder Juls redaktion, og kuverten udfyldes som vist på denne tegning.

Der er 100 præmier!

Alle kan indsende løsninger; men kun de, som har „alle rigtige“ kommer i betragtning ved udtrækningen af gavekort-præmierne.

Derimod kommer alle, som har mindst „6 rigtige“ i betragtning ved udtrækningen af bogpræmierne.

Inden 1. januar 1958 indsendes løsningerne, og navnene på vinderne af de 36 gavekort vil blive meddelt i de 4 korps spejderblade. Præmierne vil i løbet af januar måned blive tilsendt vinderne.

PRÆMIER:

For ALLE rigtige:

- 1 gavekort på 100 kr.
- 10 gavekort på 25 kr.
- 25 gavekort på 10 kr.

For mindst 6 rigtige:

- 64 bogpræmier

NAVN: _____

ADRESSE: _____

BY: _____

Jeg er født d. / 19

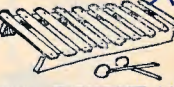

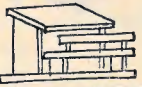

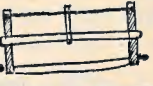

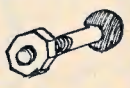
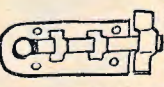

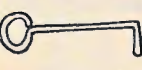

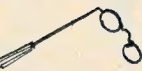

Er 1/1-1958 år

Eventuel præmie ønskes fra _____ depot

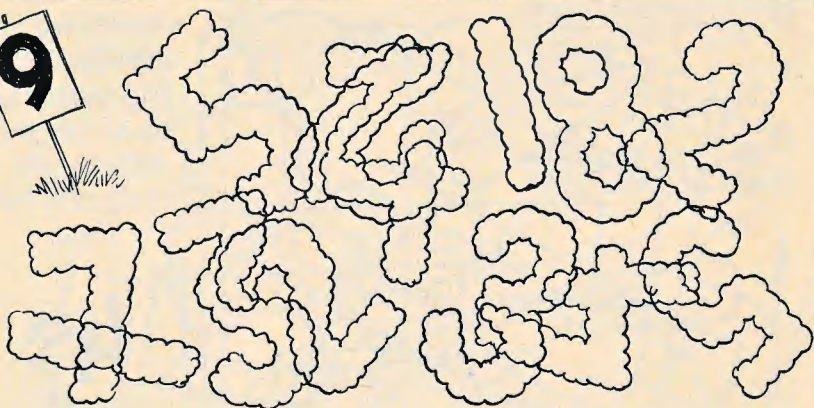
PRØV AT TIPPE 12 RIGTIGE

SÅ SKAL VI TIL AT TIPPE. HER KAN DU SE 12 RÆKKER MED TEGNINGER. UDE TIL VENSTRE SER DU 12 ORD, FIND UD AF HVILKEN TEGNING, DER ILLUSTRERER ORDET

ET PERISKOP			
EN PANFLØJTE			
EN XYLOFON			
EN PULK			
EN RØRTANG			
EN NEDSTRYGER			
EN BOLT			
EN SKUDRIGEL			
EN BAS-NØGLE			
EN MORTER			
EN LORGNET			
EN SPARTEL			

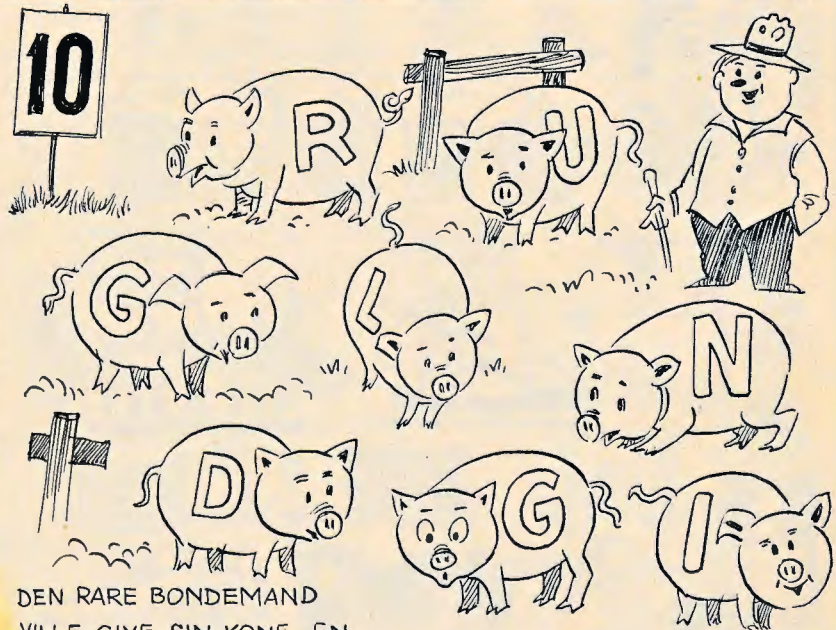
9

JULENISSEN FLØJ MED
SIN FLYEMASKINE OPPE
I LUFTEN. HAN SKREV
TAL PÅ HIMLEN MED
RØG. PRØV AT LÆGGE
TALLENE SAMMEN -
HVAD FÅR DU SÅ ?

10

DEN RARE BONDEMAND
VILLE GIVE SIN KONE EN
FIN JULEGAVE. FOR BEDRE AT HUSKE GAVEN
TIL HENDE, SKREV HAN BOGSTAVERNE PÅ
SINE GRISE. HVAD SKULLE HUN HAVE I JULEGAVE ?

Suldring